

د ښاپېری ورغوی

د شعرونو لړۍ مجموعه

پیر محمد کاروان

Ketabton.com

د کتاب پيژندنه:

د کتاب نوم	د بڼاپېری ورغوی
وینناوال	پیر محمد کاروان
خپرندوی	دانش خپرندویه ټولنه
د خپرېدو نېټه	تله ۱۳۹۷ هجري لمريز کال
د چاپ شمیر	۱۰۰۰ ټوکـه
د پشټۍ انځور	استاد محمد حسن پاوند
د عنوان لیک	استاد قمرالدین چشتي
کمپوز او ډیزاین	محمد ابراهيم اميري

يادونه

له ډیر گران ورور محمد ابراهيم اميري نه یوه دنیا مننه چې د بڼاپېری ورغوي ته یې کتابي بڼه ورکړه.

د انټیر نیټ په مخ اوډ نکی : سمسور مېیې

ښاپيری زما همزولي

نه پوهيږم چې څومره شاعريم او څومره نه. زه چې اوس د خپل تير ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شپې را يادوم، نو خپل ځان له اوس نه زيات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر و بريني. همدا اوس هم د اوسنيو شپو، تراژيدو، خوبنيو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تير ژوند په تيره بيا د ماشومتوب رنگيني شپې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورگي سندرېز ديوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماو خاپيری مې په حکم کې نه وې، نو د ماشوم شاعرانه کيفيت خو مې په حکم کې و. د ښا پيريانو کيسې مې دومره ريښتيا گڼلې چې د شپې به مې په خوبونو ليدې. په خپل ماشوم ذهن او خيال کې به مې يوه ښاپيری جوړوله او ما به وې چې د اوسپنې خپلې به ورپسې زړوم. په ځنگل کې يو ناست ملنگ به اسم اعظم را ښيې، دعا به راته کوي او بيا به د ښاپيريو جامې په لاس راځي.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخيل سره له تصنع او عقل نه پاکه مينه کيږي او همدا مينه د سړي راتلونکي هم جوړوي.

کورنی چاپيريال هم د ماشوم په راتلونکي اغيز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه، خو بيا هم مور او پلار مې ماته ډير شاعرانه کينستونه را ښلي دي.

زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژيدو کې تيروشی دی. تراژيدي مې له مور نه په ميراث وړې ده او ترننه د تراژيدي هنر سره مينه لرم. تراژيدي موسيقي مې خوبښېږي، تراژيدي فلمونه، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوبښيږي. زما د مور څلور وروڼه يو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټی شوم، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنگه د خپلو وروڼو د مرگونو کيسې راته کولې. له کيسې وروسته به مې مور وژړل، ما به مې مور ښکلوله او زاری به مې ورته کولې چې بس دی، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلو وروڼو په ياد يوه نيمه لنډۍ په غلي اواز ويله. د مور اواز به پر ما خوږ لگيده او ماته به يې ژړا راوسته. ما مخکې وويل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماو لاسبری نه وم، کنه کنه ډير کيفتونه به مې د تورو او او کلماو په زور شاعرانه کړي وای. يوه خاطره درته ليکم چې شعرته ډيره ورته ده: _مور مې د دويم پوړ په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و، زه به په ټال کې زنگيدم. د دويم پوړ د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنگيدل. زه نه پوهيدم چې دا غورنه څنگه زانگي؟ کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دريدل. يوه ورځ نری نری باران وريدلی و. زه په ټل کې زنگيدم. ناڅاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو. د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړيدلی و. غرونه زنگيدل. ما له ځانه سره وويل چې دا به د غرونو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانگي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله.

په همدې ډول له عجيبو شاعرانه کيفتونو سره را لويدم. پلار مې ډير دينداره او امانتداره سړی دی. ډير وخت به په نيمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاڅيده. کله کله به يې زه هم له ځان سره پاڅولم. د نيمې شپې

چوپتيا او د ستورو ځلا به را باندې ډيره ښه لگيده . کله کله به يې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . يو ستوری به غټ تک سپين و . پلار به مې ويل چې دا ليلاده . بل ستوری به د سپين غټ ستوري نه لږ وړوکی او سور بخون رنگ يې و . پلار به مې ويل چې دا مجنون دی . دوی دواړه يو پر بل مين وو او دواړه د خدای په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې يو ځل سره غيږې ورکوي او که چا غيږ په غيږ يو ځای سره وليدل . چې هر سوال يې له خدای پاک نه وکړ ، سوال يې قبلوي . ما به هم په زړه کې ويل چې ښه که غيږ په غيږ يې ووينم . نو کوم سوال به له خدایه کوم ؟ سوال به مې نه خوښيده . په دې سوچونو کې به خوب وړی وم . پلار به مې د شاتو له مچيو سره ډيره مينه لرله . کله به چې ژمی تير شو . زمونږ کډې به د غرونو باندو ته تلې . زمونږ غرونه د خيږيو په گڼو ځنگلونو پټ دي . ځيني د نښترو ځنگلونه هم لري . پلار به مې د ځنگل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ څارلې . د اوبو غاړې ته به يوه يوه مچۍ راتله او به به يې په خوله کې اخيستې او د خيږيو په ځنگل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځای معلوم کړ . بيا به د خيږيو په ځنگل کې پسې گرځيدو . کله نا کله به مو خيږيو په يوه لويه ونه کې د شاتو د مچيو کور پيدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانگو په غيږ کې لکه گرځندې سپرغۍ د لويې ونې سوري ته ننوتې او ځيني به ترې راوتې . دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندی دی او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلاي . پلار به مې د خيږۍ لويه ونه د شاتو پسې سوری کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچيو په ټوپکي کې به يې گوتې وهلې يوې نيمې به پر گوتو او لاسونو وچيچه ، خود پلار به مې هيڅ چرت هم نه خرابيده . کله به يې چې پر مخ او يا د سترگو سره نژدې وچيچه . نو ماته به يې ويل چې دا لشي يې را وباسه . ما به لشي ترې را وويستې . کله به چې زه د شاتو مچيو وچيچلم ، نو ما به ژړل . پلار به مې راته ويل چې ستنه يې درته ولگوله . دا د هر مرض دارو دي . پلار به مې د مچيو په مينځ کې يوه اوږده زرينه مچۍ پيدا کړه ماته به يې را کړه ويل به يې چې ورو ورو يې په گوتو کې ونيسه دا ملېکه ده او چيچل نه کوي . ما به ملېکه ورو په گوتو کې ونيوه . څومره پسته وه . زړه به مې يو ډول پرې خوږ شو . پلار به مې د واسکت له جيبه کوچنۍ بياتي را واخيسته او د ملېکې وزرونه به يې پرې کړل . بيا به يې د شاتو کندو ته واچوله . د شاتو د کندو سر به يې خلاص پرېښود . مچيو به د شاتو د کندو پر سر گرځنی کول او ډلې ډلې به د کندو گيډې ته ورننوتې . په يوه شېبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې . د شاتو د کندو سر به يې وټاړه . د مچۍ له کور نه به يې د شاتو تختې را پرې کړې . ماته به يې يوه کوچنۍ تخته شات را کړل . چې دوه دري ټوټې به مې وخورل . موږ به يې کړم . يوه شيبه وروسته به شاتو تېری کړم . د ځنگل په لمنه کې به پر يخه چينه ځملا ستم او يخې اوبه به مې وچښلې . پلار به مې له شاتو ديگي ډک کړ او له ځنگله به روان شو . پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچيو له لښو نه پرسيدلی و ، سترکې به مې تنگې شوې وې . پلار به مې مخ ته هنداره راته ونيوه . ما به د ځان پورې خندل . د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې . له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنگه جوړوي ؟ پلار به مې راته وويل : مچۍ گلان په څانگو کې راوړي . دننه په صندوق يا کندو کې يې پانې پانې ږدي . د گلونو د پاڼو د پاسه ملکه ورو ورو گرځي . له کومو گلپاڼو نه چې ملکه تيريږي ، هغه گلپاڼې په شاتو بدلېږي . زمونږ د کور په هره کوټه کې دوه يا درې د شاتو صندوقونه چې موږ يې تمبکي بولو وو . زمونږ کورته به له سهاره تر مازديگره مچيو په وزرونو کې رنگا رنگ گلان راوړل . گلپاڼې په څانگونو کې مچۍ ډيري ښکلې

ښکاري. زه د دويم پور په کوټه کې ویده کیدم.، او زما کټه د شاتو د مچيو له تمبکي سره جوخت ایښی و. د شپې به مې له کرکۍ نه د ستورو ډک اسمان کوت. د لیلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي؟ بیا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کیښود.

کله کله به مې د تمبکي تخته ورو په خپره ووهله. د شاتو د مچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډیرې شوې. ما به زړه کې ویل چې اوس به په ډیرو گلپانو له پاسه ملېکه تیره شوې وي او اوس به ډیرې گلپانې په شاتو اوښتې وي. په زړه کې به مې را وگرځیدل، کاشکي زه د شاتو ملېکه وای چې گلپانې مې په شاتو بدلولای.

پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ویلي وو چې دوی ډیرې اصلي دي. په کوم کور کې چې بې دینې او بې اتفاقي راشي او یا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي، نو دوی له هغه کوره ځنګل ته ځي. د شاتو مچيو د ښکلي پیغمبر (ص) د ژړا تاب نه درلود. د پیغمبر (ص) او ښکې یې وځیښلې او لوی خدای (ج) د شاتو جوړول پرې ولورول. پلار مې ویلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره باید په زړونو کې پاکي او تقدس وساتو. دا خبرې مې له پلاره اوریدې او زما په یاد کې پاتې کیدې؟ زما د ژوند شپې لکه گلپانې په غیږ کې مچۍ تیریدې. او اوس نوزه زلموټی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ورنږدې کیدم. اواز مې لږ ډډ شوی و. خولا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو لیدلي چې د بلوغ په باب مې په منیه المصلی کې لوستي وو. یوه ورځ مې پلار د مچيو د تمبکي (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپینو تختو د پاسه تورې مچۍ گرځیدې. په یوه لویه سپینه تخته کې دوې غوټې وې. پلار مې ویل په دې هره غوټه کې یوه نوې ملېکه اوسېږي. که چیرې دا غوټې داسې پاتې شي په دې کور کې به دوې نورې ملېکې هم پیدا شي او بیا به د دې کندو نظام خراب کړي. نوې را پیدا شوې ملېکې به یو یو ټولې مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاره را واخیسته. په داسې احتیاط یې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملېکې چینجی زخمې نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تویه شوي خاوره لمده کړه. لمدې خاورې خوږ بوی وکړ. پر ما د شاتو بوی او د لمدې خټې بوی ډیر خوږ لگیده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر درزونو یې لمده خاوره وموښله.

یوه اونۍ وروسته د همدې تمبکي له سوري گڼې گڼې مچۍ راوځي او په هوا کې گرځني کوي. له تمبکي نه یو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاویدې. غوښتل یې چې دهغه لرې ځنګله په لوري لاړې شي خو پلار مې د هغوی مخه ونیوه. دوو شگو گوزارونه یې پرې وکړل.

مچۍ یې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وگرځولې. مچيو د توت په یوې هسکې خانگې پورې ټوپکۍ جوړ کړې. یوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لگیدلې او دوی وزرې رپولې. ډیرې ښکلې بریښیدلې. کله به باد ټوپکۍ وښور او ه. ما وی چې اوس به د ماشومانو د شگو د کوټنۍ غونډې د مچيو دا کور هم ړنګ شي. څو نه پوهیږم چې ولې نه ړنګیده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را ایساریدلو لوبنۍ د ځان سره توت ته وخیژاوه. زه هم توت ته پاس وروختم. پلار مې د ډیرو مچيو په منع کې ملېکه لټوله. تر لږې شپې لټون وروسته یې د شاتو ملېکه پیدا کړه. ورو ورو په گوتو کې ونیوه. ماته یې وویل چې له جیبه مې بیاتې دروباسه. ما یې له جیبه بیاتې راوايسته او د ملېکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملېکه له کدو نه جوړ شوي تش لوبنۍ ته واچوله. بیا یې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې وړ

واچولې. د مچيو ډک لوبښی يې له ځان سره را کوز کړ. د نوي ملېکې دا لوی ټولی مچۍ يې په يوه بله تشه
تومبکه کې سمبال کړې. څو تختې شات يې هم ورته کيښودل. چې څو دوي خپل شات جوړوي. په دې شاتو
به څو شپې ورتيرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا څو څو ورځې وړاندې په هغه تومبکه کې د
ملېکې دوي غوتې غوڅې کړې، نو دا درېيمه ملېکه له کومه را پيدا شوه؟ پلار مې په خدا کې راته وويل
چې: دا ملېکه ما پريښې وه. ځکه چې هغه تمبکه ډيره زوروه وه ما وې چې بله تمبکه هم ترې جوړيدای شي. په
دې لا دوي ورځې پوره نه وې تيرې. هماغې اولنۍ تومبکې بيا شورش وکړ. يو کوچنی ټولی مچۍ ترې را
بيلې شوې او نژدې ديوال پورې پندې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونيوه. دا ځل يې وزر پرې لنډ نه کړل. ماته
يې راکړه او راته يې وويل چې په ورغوي کې يې ورو، ونيسه چې درنه مړه نه شي. ځکه چې د ملېکې مرگ د
يوې پاچاهۍ مرگ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونيوه. زما په ورغوي کې يې ورو وزرونه رپول. د وزرد
رپولو سره يې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وويل چې دا ملېکه يوسه او د غنمو په شنه کرونده کې يې
خوشې کړه. زما په زړه کې يوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته ويل. خو ما نورو ويلو ته پرې
نه ښود او ترې ومې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ويل چې هغه بله ملېکه ما پريښې وه چې نوی کور جوړ کړې. نو
دا ملېکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پريږدې؟ پلار مې مسکۍ شو. ويې ويل چې ته څومره ډيرې پوښتنې
کوي. بيا يې په ځواب کې راته وويل: ځکه چې يو څو دې ملېکې ډير کم شمير مچۍ له ځانه سره ملگري کړې
دي. يعنې يو پاچا بايد ډير رعيت ولري. او ددې ملېکې رعيت ډير کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ تمبکه
کمزورې کيږي. ددې ملېکې غوټه ما نه وه ليدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سړي نه پاتې
شي. زما د پوښتنې ځواب وشو. اوس نو زه په خوشحالي له کوره را ووتم. ماته ځان ډير غټ برېښيده. ځکه له
ما سره د مچيو پاچا ملگري شوی و. زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسيدم. په بيلو پښو په تکه شنه کرونده
ورگډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او بيلو پښو زخمي شول او خوږ بوی يې په هوا کې خپور شو. دا
بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څير پر ما خوږ ولگيد. ورو ورو مې ورغوی پرانيست. اوږده زرینه او
ورېښمينه ملېکه مې په ورغوي گرځيده. ورزونه يې هم جوړ وو. خو خداى زده چې ولې نه الوته. زما ډير زړه
پرې وخوږيده. ورغوي ته مې ورو پوکۍ وروکړ او په پوکۍ سره مې د شنو غنمو غيږې ته والوزوله. کور ته په
خوشحالي راستون شوم. بيا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندې
يوړه؟ پلار مې بيا په مسکا کې راته وويل: ځکه چې له کوره او نورو تمبکو لري وې. که دلته نژدې مو ازاده
کړې وای، بيا به کومې تمبکې ته ننوتلې وای او يوه جوړه پاچهي به يې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې
مرگ لويه گناه ده. بس د پاچا مرگ دی. ما وې چې ملېکه ډيره تنکۍ وې په شنو او تنکيو غنمو کې به بل
سپيره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لويه ارزو مې دا وه چې گوندې د مچيو يو داسې لښکر پرې راشي چې
ملېکه يې مړه وي او يايې ملېکه نه وې، نو دا به يې ملېکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انگيرم، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د ښايست او شعر په شنه
کرونده کې يې زرینه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرینې ملېکې په لټون کې لالهانده گرځم زما همزولې
ښاپيرۍ راته ويلې دي چې دا ملېکه ما ليدلې ده ما هم د خپل خيال او خپل شعر د ښاپيرۍ لمن نيولې ده. د
خيال او ښکلا په ډيرو جزيرو يې وگرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته ښاپيرۍ کټ کټ

وخاندي او د يونوي پړاو د پلټنې بلنه راكوي. كله كله مې شك پيدا شې چې هسې نه ملېكه زما د همزولې
بناپيرۍ په ورغوي كې وي. كه خداى كول سبا به د بناپيرۍ ورغوى پرانزم. گوندي زرینه ملېكه په لاس
راشي او د سندرو يوه كوچنوتې پاچهي راته جوړه كړې.

په مينه

كاروان

شاعر ته ليک د ځنگل

سلام سلام گرانه کاروانه سلام

وايه چې هېر دې يم کنه ملگریه؟!

زما د سويولو غړنو شیبو

ستړیه ستومانه او بښنه ملگریه!

* * *

ظالمه نه رادرومي مرم درپسې

د سور کي اوښ د گونگرو شرنګ دې اورم

ها چې اهدء دې و شپونګي شهيد ته

هاغه غزل په وينو رنگ دې اورم

* * *

نن سبا مستې ترانې نه ليکې

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګي په شنه ستوري کې

د سپين هلال د تورې څوک ما ته

* * *

چې ستا د چاو دو پښو په وينو سره وو

نن مې شمال هغه سرگړي بڼکل کړل

ستا د شرابو شیشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه گل کړل

* * *

راځي د شاتو گلوزرې مچۍ

دانه دانه دي غزلتوري گرځي

ستا د مسرو پنجرې يې خچې پچې

د غره مارغان شي په هراوري گرځي

* * *

درته کافرې تډانې لرمه

راشه يو خويې مسلمانې خوکره

خير دی يو خو به ملکې شي درته

ځينې يې وينځې غلامانې خوکره

* * *

منمه نن سبا تش لاسی يې ډير

له خيالي لاس دې د شعر کب بنوييږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب بنوييږي

* * *

سرپه ځنگون چې کړم په خوب دې وينم

دناصر باغ په هديره کې گرځي

لکه غاټول غوندي راتول غوندي يې

دزړه دداغ په هديره کې گرځي

* * *

زه هم خبر شوم ځورولی يې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه گلاب دې مراوې مه شه

ما دې دسرواوبنکو شبنم کتلي

* * *

سترگې دې ډکې دي دزړه له رنگه

خبرې نه کوي سندرې گوري

دشعر کوتري په پنجونه درځي

لکه سپين باز لورې ژورې گوري

* * *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

دپربنو پربنو پنجرې ما توه

بندی طوطیانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شیبې

د قمرې غوږ کې کوکو کوو وایه

چې راپه یادې شي ما شومې شیبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپینو وړانگو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شین ځنگل مې وگنې اوس

سره له ستور ویم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چنډو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه بڼامار پروت یم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چا پیر د سپینو ستوروها ر پروت یم

* * *

پر سرد هغې تپې ستوری ولاړ

چې ستاد سره اوبن کپړۍ بنځه ده

پر مخ يې لاس د نښترو واهمه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ بڼه ده

* * *

سهار مې لمر لکه زرینه بېړۍ

زما د شنې غيږې په سين کې گرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې گرځي

* * *

شډل بازان لکه ستينگر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

دبرگ وزرو غرنو کوټرو

پټې مهينې الوتکې نيسي

* * *

ها چې روسي هوا باز نه شوو يشتی

لښکرو لار پر هغه لور گلونه

ته و اقيام دی شهيدانو کړی

بيالو غرن دي دگو گړ گلونه

* * *

ماشوم شپونکی خه په هنرور خيژي

ترېنه راوړي گيډۍ گيډۍ په مينه

پرو چو شونډويې تپه بڼكلوي

ناوکی خورته وړې ډالۍ په مينه

* * *

لمدې خپرۍ ته مې چندن په سلام

شنې په باران مې بنفشې

د بڼکلا برید مې څوک ټاکلی نه شي

بس یو بڼایست یم بې نقشي بې نقشي

* * *

هغه د شنې غونډۍ نښتر دې په یاد ؟

چې بې ټټر کې توغندی بڼخ و

چې بې پرو کې سور ځونډي بڼخ و

* * *

اوس له هغه زخم نه څانگه راشنه

چې پرې وږمه راشي لونگ خوروي

او که شمال ورسره وکړي شوخي

بيا خود شنو بڼگړيو شرنگ خوروي

* * *

د شپې پردې څانگه بلبله کيني

چې سرودونه دزبوريې په ياد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته و اسرارد کوه طوريې په ياد

* * *

په سپيده داغ بلالي چيغه وکړي

خه په خوږه ژبه قران وايي

ټول کاینات ورته ټالی ووهي

په ترنم چې الرحمان وايي

* * *

راشه زما پر لمن لاس لگوه

چې خومره غواړې دومره مينه درکړم

مسري يې سپل د طاووسانو واخله

چې سپين غزل ته دې شنه وينه درکړم

* * *

که حما سه که دې جلال وي په کار

دبرگي پړانگ ليونې سترگې لرم

اود جمال دنازکۍ لپاره

گوره په رم د هوسۍ سترگې لرم

* * *

زه چې په لمنځو کې شمال وښيندم

دڅڼو بوی به دد لبرو هېر کړې

منم دخيال تيشه به و غور ځوې

دغه بتان به د ډبرو هېر کړې

* * *

درته به راوړم شاعره اروا

دورک ارم دښاپېرۍ په بڼه

درته دلمرزړين تارونه اوبم

بس دسندرو دکېرېدۍ په بڼه

* * *

که د سندرو ښاپېرۍ ښکلوي

څوگامه مخکې له خبل ځانه راشه

دشنو ښگرېو شرنګايې اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دښکلا داسې جزيرې درښيم

چې دشاعر سړي په خيال کې نه شته

ستا ديوې ټپې په زړي کې شته

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزرولگيري

درته سکې د بنکلا توس اخيستي

ټا په به ستاد هنرو لگيري

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

په شنو او بو کې رانه ستوري گرځط

دوی پر زرین مازيگر لوړه کړې

چې ټول به ستا د غزل توري گرځي

* * *

لیک مې درو لیرېه درو به رسي

هو د الهام دیوې کوترې په لاس

بازان یې نه لوتي ځواب یې راکړه

د شنه باگرام دیوې کوترې په لاس

* * *

ستا د بهیر یاران په مینه نما نځم

له شني د عانه مې ځولۍ ډکې دي

منم بهير به شي د شمعو بهير

له شهيدانو مې غونډۍ ډکې دي

* * *

دا عاشقان دا عارفان د بهير

د صوفيانه نظام جنډې به واخلي

چې يې منصورؤ په مستۍ راوستی

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

* * *

گوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډير دي

يوځلې بيا وایم چې بيا به راځې

پر پخوانو پلونو دې گرد پريوتی

کرانه کاروانه خامخا به راځې

* * *

خدای خبر هېر دې یم که یاد به دې یم

زما پر زړه باندې خو گرځې مدام

ها، يې ماشوم شې لولکۍ رانیسې

دگل پر غور گوباندې غورځې مدام

* * *

راشه جانانه پرې سندرې وایه

د خیرۍ پانې پانې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وایه

د خیرۍ پانې پانې ژبې زما

راشه چې شین شم رنگ مې زیر اوښتی

د بېلتانه له زېرۍ تبې زما

* * *

چې مازیگر شي شنو دروته زما

لمر د زخمې مارغه په شان راشي

ستړي وزر را باندې و غوړوي

کاروانه ستا د زړه په شان راش

پېښور، ناصر باغ نوی کمپ ۱۹۹۸ / ۷ / ۲

لکه زېره زرغونه

راځه دواړه د ښکلا پر سفرو وځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په يوه ځای ، په يوه آواز ، په يوه اندازه به

لکه غبرگې او خوږې سندرې ولاړ شو

د ژوندون داوښ مهاري به

دواړه ونسيو په گډه

راځه وليږدو په کډه

بارد ستورو د سپوږميو

د سندرو چندن بويو او د زېرو زرغونوبه

سره وتړو د لمر په زري مراندو

د ژوندون داوښ پر شابه يې بار کاندو

خامخاکه په پيچومي کې پښه نيسي

ته يې ووهه د گل په لښتو تاندو

* * *

د سلگيو پر کړلېږ به

لکه سپينې او ښکې واورو

د خندا په خانقا کې،
به د لوی صوفي له زړه نه
په گدا لکه د مینې او ښکې واورو
چې یې لمر پر تېرد خو که لگیدلی
هاغه اور ګندو خو وینې!
د ګندو په غیر کې تویی
د لمر څاڅکي څاڅکي وینې
مخامخ به یوه او بل ته
د ګندو په سر کې کېنو
یکه زار به راته وایي
زه به سر د تپې واخلم
ته یې بله مسره وایه
ورپسې چې غاړه تاو کړم
ته یې هم راسره وایه
ته به ښه یسته سوال شې
زه به ستا د سوال ځواب شم
د طاووس ښکته ته شه
زه به غېږه د کتاب شم

ته به داسې رانه پوښتې
راته وايه چې ژوند څه دی
زه به داسې درته وایم
چې ژوند لویه کړونده ده
پرې کرلي چالونګ دي
چا ګلاب دي او چا بنگ دي
او چا ګډه د ازغولودی
چاته خوږ لکه لومړۍ بوسه د ناوې
چاته خپل ژوند د پردۍ ناوې په شان دی
شوې یې سترګې پسې سپینې
خو ده پټ مخ په پلو دی
ته خبره یې که نه یې
زه او ته دواړه شپانه یو
تورې سپینې رمې پیا یو
د شیبو او د ګڼو
راځه پټ شو په شریو
راځه څلمو پر لیمځیو
خدای دې وکړي چې ټول مات شي

یر دې ږدمه پر بنگړیو

* * *

گوره دادې هم هېر نه شي

د کفنواو بدل زده کړه

له ځیږو ځیږو وژغنو

له پستو پستو وړیو

وئ ډارنې ته خو پانې غوندې رپې

مرگ خو باز نه دی چې زانې غوندې رپې

مه ډار یږه زه په زړه در سره نیم کړم

خنګه موسکه شوې او برنډې راته گورې !

هو پو هیږمه د ژوند له ډیرې تندې راته گورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چا وې چې ډارنې

ها، دی لاره کې مرگ ناست دی

ترې نه وباسه خرمنې

ته دا غشي در سره کړه

زه لینده غاښکي په غاښکي سمو مه

د ژوندون د تاک په سر کې

هغه وانبکې سمو مه

چې په میو یې طاووس غوندې رنگینې

زما او ستا د ژوند شیبې شې

* * *

د شپو ورځو پربرگۍ رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کږ لېچ کې

راته ښکاري چې ناست بودی

یا کیدای شي وږي پرانگ جوړ کړی خودی

ته به غشي را کوې زه به یې بولم

که مې وویستو د مه به کوم غیږې کې دې خملم

د ژوندون د جنت حورې غشی را کړه

شابه شابه د نر لورې غشی را کړه

ها تېره لکه د تورې غشی را کړه

ورته گوره پر تندي باندې یې ولم

شیهه پس به گورې غیږې کې دې خملم

ورته غوږ شه چې یې خړپ دې تندي واورې

په خدای خړپ بې داسې خوند کړي

لکه تانه کله کله

چې په تنده کې خوله واخلم

* * *

افسانې غوندې به یو بل

منځ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیا یو

چې په گوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنگه مې جانان وي

که ځنګل ځنګل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرېښتې د خیال راګړی

د هنر اسم اعظم دی

خدای راګړی یو قلم دی

چې رانښکلي پکې ناست دي

په زرگونو تېره غشي

په يوه گوزار به ووځي

د هر مار ښا مار له تشي

که د غشو له شغانه

د هوسۍ غونډې ويريزي

ورته گوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندې

لکه ستا د غچۍ گوتي

پوره هم نه نيمه برخه

که لاوي دې زړه کې رخه

بس واړه واړه چينجي به

دورينمو ترې نه جوړ کړم

تروينمينو پستو لاندې يې مړه کړه

چې تود زړه دې باندې سوړ کړم

د شفق خم کې يې رنگ کړه

سپين ټوکر د ژوندانه پرې

سوړ چکن غاټول غاټول کړه

د رانه اخوالېو راخوا
د سره لمر مخکې ولاړ يم
په هر څاڅکي د باران کې
زهر جنې وړنگې مينځم
ته ولاړه د گلونو پرل غونډيو
لکه سېل د طاووسانو
لکه زېړه زرغونه يې
يمع ستا د ديدن تېرې
راته گرانې اوبه نه دي
ته يې غېږې ته ځولۍ کړه
د گلپاڼو ورگوزاره
په گډا گډا يې يووړې
چا ويل چې زما طبعه
بس روانې اوبه نه دي
راځه لرې لرې ولاړ شو
نا آشنا وطن ته لرې
راخوړې چې کړي پر سرمو
بنا پيرۍ د خوب وزرې

يوه ورکه جزيره به
د ښکلا چيرته پيدا کړو
که اميل د دنگې غاړې
دې خطا کې رانه پرې شي
که يې گوتو کې تش تارهم
رانه ښه ذرې ذرې شي
که به ټولې مرغلرې
ترې خورې شي ترې خورې شي
راته وايې به سندرې
ټولوم به مرغلرې
چې خوږه به راته خاندې؟
که منت به پر ما کاندې؟
پرښتې د آبدیت به
یو ناخاپه راپيداشي
او پر تو يو مرغلرو
به يوه دم خوره ځلا شي
دواړه لاس به ستاله غاړې
د امېل پر ځای راتاو کړم

په روان تخت کې به درومو

دیدار پیاوړې به مو شومو

۱۹۹۷ پېښور

لږ راتم شه لارويه !

د شهيد آشنا دسمال مې

ملا وستنی دی له ملانه

شيبه وړاندې يم راغلی

له درنې لويې غزانه

ازانگه دگړنگ ژبه

شنه د تورو له خړپانه

په خورجين کې مې راوړی

هغه سر له اژدهانه

چې يتيم يې شو کولی

و، له خانگې د موسکانه

* * *

د خپلې غريبې مې پرې دي

پښې مې ډکې له ! غزو دي

په تتر کې مې راوړي

مات سرونه د نيزودي
د کاروان او بنان مې ستري
شهيدان مې پرې راوړي
مشالونه مې د شپودي
دا په وينو سره سرگړي

* * *

ته دې غبرگ غوږونه وخورې
د انارې مې ولې ناوړې؟!
گورې نه چې درېسې يم!
بنکوم دې د پښو خاورې
د سړي په شومه موږ شي
په دې زړه لکه دواوړې
د جانان د غم رانجه مې
دي په لپو لپو خښلي
دامې ټول خواږه ياران دي
داچې نن پرې جوړ دي خلي

هسې تش راغلی نه یم
زمانې مې په ځولۍ کې
لږ راتم شه لارویه
افسانې مې په ځولۍ کې
هر فریاد ته مې ورکړی
د سلگیو لږم ټک دی
د اوبو پر ځای مې خنبلۍ
د خپل ډک زړه کې پټک دی
د هر داغ تنۍ یې واکړه
زړه مې ډیر د مینې ډک دی
د ایمان په تبغ یې وژنه
که پکې هم ذره شک دی

* * *

یو ما بنام ویو آشنا مې
زما زړه په لاس کې راغی
د کینې وه که د مینې

خو چاره په لاس کې راغی
وي دازپه دې د کارنه دی
چيرته نوی زړه پیدا کړه
ترانې دې ټولې خامې
ورته سوی زړه پیدا کړه
چې غزلې يې خوراک وي
داسې روی زړه پیدا کړه
چې له ستورو خولگۍ واخلي
لمرپلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوي ښه لکه چې زړونه
دروپی څلور خرڅیږي
د دوو سترگو په دکان کې
آشنا سپین او تور خرڅیږي
نغد غمونه به پرې ورکړم
که نغمې په پور خرڅیږي

زورور غزل به واخلم
که غزل په زور خرڅیږي
دا سلگی خو مې ور جار شه
که څه ټنگ ټکور خرڅیږي

* * *

زما د زړه کوټرې پرېښود
آشنا شغلکه باز لاړو
د قدیمو سترگو والا
په ډیرنوي اند از لاړو
زړه مې کړنگ له لاسه پریوت
هی هی مات یې آواز لاړو
داغمی ذرې ذرې شو
بنایې بڼه له کاره ووت
داشنا د سترگو تږی
څه پرللمه لاره ووت
داددوولمرونو ستوری

له رنگين مداره ووت

* * *

لارويه هغه شپه مې

په خدای دومره ډير ژړلي

ما خو هغه ورځ هم نه وو

دنن شپې په خبر ژړلي

هغه ورځ هم يوه ورځ وه

بنايي تانه به وي هېره

ته ما شوم وي که درياد شي

موده ډيره پکې تېره

ها لښکر چې وراغلی

زموږ کلي ته دژنيو

د سور خولو هلکانو

د شېر بریتو ببر څڼو

تورې سترگې يې گور گورې

يو نيم رگ سور د کر ځڼو

هغه مست په تکبيرونو

په ډلونو په اتنو

هغه شپږزلمي دې ياد شي؟

ها چې درې يې تو دې کړې

چې لنگۍ يې کړې گوزارې

ها چې خنې يې کودې کړې

ها غورځۍ به يې چې لنډه کړې

چې تپې به يې اوږدې کړې

د شهيد په يوه تپه يې

د عالم سترگې لمدې کړې

ها چې ټولو، ووي خدايه

«د مرگ سترگې يې ړندې کړې»

چې د بنگو په چلم يې

سترگې سرې ردې ردې کړې

د چينې بر غاړه ناست وو

د چينې پر سر چنارو

په چنار کې قمري ناسته
او کوکو یې وار په وارو
سور کی اوښ مې راپسې و
د گونگرو یې شرنگهارو
ټولو سترگې کړې راپورته
پکې پروت د مینې ښارو
ددې ښار د زړه په منځ کې
یو کاروان په ټپو بارو
جوړ لباس د لارویو
له قربان او یکه زارو
خو نتلي زړه ته تللی
یو غمگین غږ د ستارو
او د مینې له دې ښارونه
راتاو شوی لوی ښامارو
دغه شپږ زلمې راوتي
د همدې ښامار په ښکاروو
* * *

وئ ! داڅه کوي خوب يووړي

لارويه رابيدار شه

کيسه بلې خواته لاره

زوروره په کرار شه

څه به زه لاري ته سم شم

او څه ته پر سمه لار شه

او خله جيب کې مې خواږه دي

لږه خوله دې پي خوږه کا

د کيسې ودرانه بار ته

د غوږو ، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډو وپري

چې اوږده را نه کيسه شوه

دا ته څه سترې ماشوم يې

چې دې دومره تلوسه شوه

لکه تار کيسه ترووځي

ستا خو زړه سوری پیسه شو

د کیسې په منځ کې ډیر دي

د بښتې غرونه گړنگونه

له سینو وتلي غشي

او په تورو پرې خانگونه

له خپل سر سره دي لوبې له

له بنامار سر جنگونه

پکې مینې هديرې شوې

تشوي ډک پالنگونه

د کیسې دامنځ به پر یږدو

په خدای ډیره به ترخه شي

اوس ايله سر ما بنام دی

هسې نه چې شپه پخه شي

د بنامار دوښو خاڅکي

به له سپینو ستورو جوړ شي

او غاښونه به یې گورې

چې له ځينو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرینو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به گوري

چې یو بل سره جنگیږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالویږي

په کمرو کې به مات شي

په چینو کې به غور ځیږي

ژوند د دو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د لیږي

* * *

په منځ منځ کې مه ویریږه

د کیسې پای ته راځمه

سپي دې غاږي رنگ یې ورک شه

د کیسې سرای ته راځمه

بس کیسه روانومه

بيا اصلي ڄاي ته راحمه
ته ما شوم وي لارويه
خبله مست او بنان كتاروو
ځوندوري يې وي غاړې
د گونگرو يې شرنگهاروو
يو انډي به د غلې و
بل انډي په غشو بارو
کاش د گيډي دوزخ نه وای
داد غشو خو ، بڼه کارو
بل مو کارنه و ، خو بڼکارو
ته به وايي د څه بڼکارو
د کيسې والا بڼامارو
ته هم ناست په يوه انډي کې
او گني به او بڼ مغري دراوړد کې
تا خپيره ور کوله
الوتکه په هوا کې

نا خا پي و کړ نگیدله
ته به وایې د بارلاندې
ژوبله اوښه نرید له
د یو بم بچی یې راوړ
هغه بلار به لنگیدله
بم د غره پر خوکه ولوید
خو د غږ یې مزه نه وه
شي کیدای چې وي وچ موری
یا یې میاشته پوره نه وه
تاگنی د مټ د پاسه
تو غندي په شانې کینډه
گڅه سترگه دې کړه پټه
بنۍ دې خلاصه ورته پرینډه
د بني لاس دویمه گوته
دې راکش لکه ماشه کړه
په خندا دې کریږه وکړه

هوا بازدي تما شه كړه
د غرور شونډې كړې بوخي
د پولادو چلوونكي
د گنيو په بند بند كې
دې ترخه زهر شيندونكي
ستا پر خوايې الوتكه
په آسمان كې راكږه كړه
د توپ نښې ته يې جوړه
ستا گنۍ او ستا اوږه كړه
د باروتو د زړه خوله يې
له وېشتو وړاندې خوږه كړه
هاغه غرچې يې آسمان ته
لږ نژدې څوكه رسيږي
چې اوبنان پكې دوريځو
ددې څوكې تېره سرته
شپږ اوبنان در بنتيا راغلل

تش روان وو ته به وايي
چې بس بار په بريننا راغلل
چې گډوډ له هوا بازيي
د خوږې نښې نظر کړ
په يو، رپ کې يې د سترگو
درز له غره سره ټکر کړ
يوه گردې کاني د غره يې
د خټگ پر خای مات سر کړ
يوې تېرې ترانگې د پرښې
لکه لورنيم په ټټر کړ
په مښو که کې يې واخيست
ته وادايې لوی ارمان و
ها چې وره يې په هوا کې
له هوانه کږه غاړه
الوتکه درې ورې

گرننگونو پورې لاره
پروزر و يې شاد و گانو
کړلې چيغې پيغې سازې
خينو شوخو شاد و گانو
پرې د پاسه کړې ميتيازې
موربه هم د الوتکې
غرمبيدنې واوريدلې
لکه ناوې له خونې مو
سترگو اوښکې تويولې
پتې پتې مو په زړه کې
خوږې گورې ما تولې
لارويه تاته ياد شي ؟
چې گنۍ دې پراوړه وه
ها اوږه دې پراوړه وه
ها اوږه دې په دې وخت کې
له گنۍ نه هم خوږه وه

موربه ټول تاته ووي.

تا ويشتلې مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر د نور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندي راغی

ستا په سترگو کې وې اوبنکې

څه هیبت درباندي راغی

د شاعر په شاني بل شان

شعریت درباندي راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د گنې له واره باردې

په یو دم سپکه اوږه کړه

اوبن چې غاړه درکړه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

له انډي نه دې راتوب کړ
په بناغلي غوندي ترپ کې
خلاص گونگري داوښ دپښو دې
کړل ژرژر په يوه خړپ کې
د کاروان او ښان دی تم کړل
ديو دوو سترگو په رپ کې
ستا په سترگو کې وې اوښکې
تا وړې سلگۍ وهلي
ستا وړې وړې خبرې
په مری کې ښخيدلې
ستا گنۍ غوڅۍ سرې شونډې
دوې گلپانې رپيدلې
ستا په سترگو کې خبرې
په خپو وې په غورځنگ وې
هغه شپږ دگلو ونې
نس ته تيرې يوه نهنگ وې

خودې شپږو شوکولې
له نهنګ نه پنبې دسنگ وې
شپږ اوبنان له بره راغلل
يو څاروان تش را روان وو
شپږ د ستماله هر د ستمال کې
تاو دوړانګو يو باران و
سپينو اوبنکو کې راشنه مو
څانګې څانګې ارغوان وو
په دې هر د ستمال نغبنتي
هر يو زړه زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې بنکل کړم
زما بنکليه لارويه
ته زما د نغمو سيري
يه زما ماته زړګيه !
ددې شپږو لارويو
ها اووم ملګري ته يې

د کاروان د غزلونو

او سندرو خوری ته یې

۱۹۹۷ / ۱۲ / ۷ ناصر باغ

یادونه: گڼی (گڼی)

يو شاعر و ژنمه يو قتل کوم

ورځم د ژوند د جريدې پر سپينې ټنډې باندې
د خونري قاتل عنوان لگوم
يو داسې تور مې پر خپل دين او پرايمان لگوم
چې په ژوندون کې مې څوک نوم وانخلي
زه که شيدې شمه که شات شمه که قند او نبات
چې د ښار ښکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي
په هغو کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملاتړ مه
راکوزول چې پرې شين سترگي هوا بازله هوا
زموږ د کلي پر سم منځ باندې خروار بمونه
ځم نه ودرېږم ملا ترلې د غره سرته خيژم
له هغې شنې پرښې رابا سمه روسی توغندی
چې مې د ښکلي کليوال شپونکي د زړه په تودو وينو سوردی
هغه شپونکی چې په شپيلۍ کې به يې ژبه د خپو گډه يده

چې په سندرو ميو ندى كې يې ملا له د ټپو گلايده
هغه شپونكى چې يې د ستورو غونډې وري درلودل
هغه شپونكى چې يكه زارته يې سپوږمۍ د تور و شپو گلايده
هغه دده په وينو سور هغه روسى توغندى
د كلي پښ ته راوړم
چې ترينه دروند او تيره تېر جوړ كړي
په شكرانه كې يودوه درې منه غنم وركوم
له ابراهيم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم
په دې تيره په دې درانه تېر مې ځان وژنم
اد كې مورې لاس مې مه نيسه ځان نه وژنم كاروان وژنم
هغه كاروان چې همدا ستا زوى يې له كاره وايست
په جادوگر عشق يې د عقل له مداره وايست
هغه كاروان چې له چنار سره يې زړه پيوند كړ
چې له چناره سره څانگې څانگې و غځيده
چې د چنار پانې يې ژبې كړې پرې و غږيده
چنار اخستې د بركلي له شپانه نه په زكات سندرې

سپينو اوبو کي به يې خامخاوي څښلې او ښکې

د کومې بوري کومې ورارې هوسۍ

خو ما د ټولو ښواو بدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مينه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وې دې خبرو کي خبرې شته سندرې نه شته

خوند د بارو توپه کي ډير دی او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملا ترمه

راکوزول چې پرې شين سترگو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تيره تير چنار غوڅوم

پر پرېدې چې غرونه غرونه ړنگ شي او چې خرپ يې واوري

دې زوروريې د بنايست پر کروندې باندې و سيوري کړی

پر پرېدې جانان مې چې اوس لمر ووينې زړه زرغونه وويني

پر دې چنار څه کوي خپله جامه شنه وويني

ورځم د برکلي کنډو ته د شپونکي شهيد له قبر ځنې

خوگردي کانهي په ځولۍ کې راوړم
پردي دې نه ويريري ، سترگوته دې لاس نه نيسي ، نه يې ولم
زه پرې د خپلې نازولې او شاعري شپې تندي ماتوم
نن مې لاسونه سره دي سترگې مې سرې
چې شومه دم شي شپه پخه شي او ويده شي خلک
هغه شاعره بناپيري که چيرته راشي د الهام له بنسټې
اسم اعظم به يې په پيڅکه د سالو وترم
سلام يې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه
له ډيره قهره به غاښونه ورته وچيچمه
ورته به ووايم ورځه په مخ دې زير گلونه
وينې مې نه چې مې لاسونه سره دي ، سترگې مې دي وينې وينې
گوره کنځادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د شمال غورځوم
بيا به آسمان ته په دې توره شپه کې څنگه خيژي !
اخر افغان يمه پرعزم باندې ټينگ ولاړيم
بس دی پر ما د جادوگر حسن منترمه وايه
يو شاعروژنمه يو قتل کوم

يوه غوغا جوړوم شور جوړوم
خپلو سندرو ته پيغور جوړوم
لاس چې رانه وړې گنې لاس دې په خنجر و همه
زه مې په خپل زړه کې خنجر بنځوم
کوم وړې سپي ته مې دازړه غورځوم
تر هغه سپي بڼا يست نه سپي بڼه دی
چې مې دالعل کړو، ورپه غاړه وې په دې کوتي لعل زه څه کوم؟
وئ! دامې چې په جادوگرو لاس ونيوه؟!
چا سندر مارې مې په زړه کې په کت کت و خندل

۱۹۹۷/۱۲/۲۲ پيښور، ناصر باغ

دهوسي د شيد و بوی

بيا داوښکوله شبنم مو

وچ د سرو سترگو غاټول کړ

د پاتا تگر مو ټول کړ

په جو مات کې مو بروځې کړې هوارې

د زيرې شهيد په شاني زيرې لمر ته

مونږ په اوښکو امدي ورځې کړې هوارې

په ټټر کې مو ټکور کړل پر هرونه

زنگ مو گډه کړ د غليم پر خنجرونو

د مرگ سترگې مو کړې ټيټې

د ژوندون په برگو سترگو

د نظر لاس يې ور غوڅ کړ

د جانان د بڼو درگو

هر سهراب د زخمي زړه مو

نوش د صبر نوشدار و کړل

په خندا مو پر هرونه

د لیلادسرسالو کړل

مونږ تراخه تراخه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کړل

غم مو و نیوله مری نه

ترې قلنگ دخوشحالی مو په زور واخیست

سپین لمني ژوندانه مو

دتودې مینې تور واخیست

ډیرو مستو لیونو مو

په ورغویو کې اور واخیست

پارو گرو شازلمو مو

مرگ په شان دمنگور واخیست

پرې مو وتړل د ژوند گیدۍ گلونه

زمونږ ژوند لکه نجلی زمونږ دکلي

چې د جنگ په ورځ پيدا شي
او د جنگ په شپه شي پيغله
بنايست په آيينه کې
اول موسکه شي بيا کت کت په خدا شي
چې نلی يې بني رجرومه
د سل ډزي ما شينگنې
سلايي يې ماته ستن د کلا کوف شي
د خنجر په څوکه خال پر زنه کيږدي
له چاو دي بم نه وباسي نري نري تارونه
په کې وپي مری او مرغلي
په ځوندو ويو کې يې پتې کړي هندارې
ترې نه جوړ کا اميلونه او هارونه
چې د مرگ موزيگي سترگې کا ورجگې
پسې شونډې کا ندي بوڅې
له خدا نه پسې داسې تکه شنه شي
ته وا پاس د غره په سر کې

زيگويو دمجاهدو وهي غاړه
او دهسک په لوري پورته
الوتکه ترې نه ولاړه
دليوه له خرمن جوړه
چندني چمبه په لاس کې
داد دنگو غرونو پيغله
کليوالې ټپې وايي
دملالۍ ټپې وايي
دا دجنگ دوخت کيسې دي
چې په وينو تکې سرې دي
لابه خلاصه يوه نه وي
چې سل نورې ورپسې دي
هو منم چې ستا په زړه کې
ډيرې ډيرې تلوسې دي
چې ليوه وه چا وژلې؟
چې خرمنه يې چمبه شوه

دنجلی په اوږدو گوتو
تپه څرنګه لمبه شوه
ښه ده غوږ کېږده زړګیه !
هغه شین ځنګل خو وینې !
چې دشنه دریاب په شان دی
چې رانکې پرې خوږ میده میده باران دی
چې پر سړيې دمرګ زیره بیړۍ ګرځي
پرې دپاسه دبودۍ د ټال باد بان دی
دا ځنګل داسې ځنګل دی
وخت ناوخت پرې دپولادو ډلۍ اوري
کله کله یې په غیږ کې
دباروتو سیلۍ ښوري
ددوزخ دلمبو ستوري
ددې شنه ځنګل په غیږ کې
یوه زرینه هوسی ګرځي
ته و! سپین ستوري ترې ورک دي

لکه زیره سپوږمۍ گرځي
داسې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه
لکه اوس لیونې نه وه
د سپوږمۍ سپینې رڼا ته
دوو کبلیو به رودله
د آسمان ستورو لیدله
یو سهار چې یې کبلي په خوب اوده وو
دهوسۍ تیونه تش وو
خو چې ډک تیونه راوړي
یو کبلی یوه کبلی وه
زیرې لمر ته ویده پرینبول
لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ
دوی یې غیږ کې تاوده پرینبول
کله وړانګه ورته ژبه کړي ختي یې
پلوشې یې خواږه بنګر شي گروي یې
هوسۍ لاره یوې داسې شنې ورشو ته

چې سپاره پکې ډوبیږي
دېمونو تش ډولونه پکې توی دي
داواښه چې په باروتو کې رالوی دي
لږنه ډیر غوندې ترخه دي
دگنډیر غوندې ترخه دي
خو هوسی یې خوري په خوند خوند
خدای شته ډیر ورته خواږه دي
په شیبه کې یې بس تش تیونه ډک شول
چې په پښو یې تی لگيږي
پروښو یې تی لگيږي
ټکی ټکی سپینې پی دي
دوښو پر پانو لویږي
له نشې او له مستۍ نه
دهوسی ملالې سترگې
سرې شوې خرڅ وهي گله یږي
دزمری غوندې ځلیږي

لکه دوي ډيوې بليږي

په قدم قدم روانه

مسته مسته ده نشه ده

دازرينه هوسۍ گوري

نن دشنو ميو شيشه ده

دزړه سرته يې ورکړې

ديرغل لرم لسه ده

کش او کړپ يې لرې واوريد

څه يې شک په رڼه کې تير شو

نا څا پي يې ليوني غوږونه څک کړل

سره په وينو خوله ليوه يې لرې وليد

يو سور سوي يې په زړه تيرو بير شو

نيزه بازي يې له خپل قهر ځيني جوړ کړ

د جنگي آسپې په شان پر ليوه راغله

دهوسۍ په بنکر پيلي

د ځنگله د لیوه زړه دی

له دې زړه نه دهوسی د شیدو بوی ځي

له شیدو ځنې د لمر د شغلو بوی ځي

د چمبې له خواږه غږنه

څه د سويو نغمو بوی ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک میاشت پېښور

په تپو يې ژبې واکړئ

غرله غرد سره نښتی

جنگوي تندي د کاهو

سل منی ډبرې ر غړي

ته و امیندې دي دبیا نو

له اوږو یې خور جینونه

لاندې لویږي د گلپانو

میندې بورې پر گور گورو

پر کر کڼو پر ممانو

درمندونو کې راتوی شول

کتوري د اور له زانو

لمر هم ټول سیوري وژلي

د ژوندون د شنو بکيا نو

د شیرین وطن په نوم دې

فرهادي تیشه درواخله

ډبرینې دروازي کره

ددې غرونو خچې پچې
چې غولا نخې يې شي ډکې
دژوندون چينې دي وچې
په دې غرونو کې بنديان دي
زرسيلو نه د طوطيانو
په نبا تو يې ماړه کړئ
په شکرو يې ماړه کړئ
د مرگي تندې خپلي
په سندرو يې ماړه کړئ
چارانجه ورباندې څښلي
چاره غشو دي وېشتلي
پر تپونو يې دواکړئ
په تپو يې ژبې واکړئ
په کت کت يې په خدا کړئ
آوازونه ورته راوړئ
پروازونه ورته راوړئ
دوطن په شنه آسمان کې

بي خواره واره په سپل كړئ

پرې جارود جنگ لوكي كړئ

جوړ د سولې ترې امېل كړئ

* * *

له تبې درواخله پاستی

چې دم ډول ته ورکړ لا ستی

ډنگه ډنگه د ډول غږ دی

د تپې د کھول غږ دی

زنگوي ستوري په غيږ کې

په گړنگ کې راټول غږ دی

د خپل داغ رانجه يې خښلي

ناست د سرو وينو په رنگ کې

بيا د سوي غا ټول غږ دی

ورته خيړ دی داسې ښکاري

د نرگس سترگې يې څاري

وايې بيا به کله پا څي

چې محشر جوړ شي او نا څي

چې دروځ پروچې للمې
نغمې څاڅکي څاڅکي څاڅي
پاس پرې ناسته قمرې ښکلې
د گل ونې کره خانګه
بې ليندې غوندې رابنکلې
د آواز غشی بې راشي
داسې خوږ مې پر زړه لګي
چې رګ رګ مې په ګډاشي
لاس د يار مې ږدي پر سترګو
ټولې ګوتې بې رڼا شي
هغه خدای چې رانه ورک وي
په هر لوري راپيدا شي

* * *

ځی چې غشي ليندې واخلو
د لیوانو په ښکارو وځو
يو څو نوې ټپې واخلو
په قربان او په زارو وځو

گورئ! دازموږ شعار دی
دلیوه پر سترگوزاردی
هسې نه چې یې پر تشي
چیرې و لگېږي غشي
چې خرمڼې یې سوری شي
زموږ کار به بیا ښه نشي
هو لیوانو ته اخیستي
موږ د غشي په تلي دي
چې بې رحمه یې وژلي
سل هو سی او زرکبلي دي
په هنر هنر به وچې
دلیوانو کړو خرمڼې
ترینه و به خړیو پاکې
هغه شنې ځیرې وژغڼې
په وطن کې مو بې شمیره
شته درانه درانه توپونه
د ډولونو په شان گیدې

وازي خولي لکه ديگونه
چې له خولي نه يې راوځي
دديوانو آوازونه
په اواز کې يې اورو نه
بناپيری يې دي وژلې
سو خولي يې کورونه
دديو غږ به ترينه واخلو
شوراو خوږ به ترينه واخلو
د هرتوب پروازې خولي به
دليوه خرمنه تاوکړو
په کې تود په سراوتال به
سازدسولي او دنياو کړو

ته به راځي، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځي، ته مې په خوب ليدلې
پرسردي تاوود هراتي تورد لونگي، د کندهار زليمه *
په کي غونچه غونچه ټومبلي تورلشي اوزرين رنگي غنم
لشي لشي باهه دي نېغ وو، شمله دار زليمه
اسماني آس دي تر پنبو لاندې مستانه روان و
په شرنگا شرنگ لکه موزونه ترانه روان و
پرمخ روان لکه روانه زمانه روان و
قدم قدم يې ودرستادانو استاد
ته واچې نال نال يې چا جوړوله تيشې د فرهاد
ته به راځي، ته مې په خوب ليدلې
دغه دزيږې زرغونې تر پلو شو لاندې شنه غرونه وينې!
زرين وزري طاووسان دي استقبال ته ولاړ
دغه د سرد شفق په شال پټې رنې ويالې روانې گوري!
درته ورينميني خنې بيا دي بنا پير يو خوري

ته به راځي ته مې په خوب ليدلې
ولې به نه راځي ، نو خود به راځي
چې يې ستا نوم زموږ پر تنډو ټک وهلې و په شلو ميخو
تر تورولاندې مو په پرې سرونو ستا په خاطر
شهيدانه رقصونه ډير کړي دي
د خپلو وينو پر خادر مو ستا په نوم ، نفلونه ډير کړي دي
زموږ د پيغلو پيغلو خويندو د سينو په غوڅولو باندې
دی،المانو قصابانو چرې ډيرې پخې
راځه راځه د زړو نوبت کې مو نينې دي د پولادو پخې
بون يې واخلې تېرې داړې شي د مرگ ورته له وېرې پخې
ته به راځي ، ته مې په خوب ليدلې
تر تا قربان، د صوفيانه نظام منصور سرداره
للمي غاټول ته پر خې پر خې ، پسته ور، بارانه
رنځور وزړونو ته اناره دانگور سرادره
ته به راځي ، ته مې په خوب ليدلې
په خامو پيوها لمدې چرې ړندې دي ړندې
هغه په تاندو وينو سرې تورې نن زنگ خوړلې

خبر به نه يې چې مغرورې قرعوني ککړې
د دريايي قهر زرين غوندي نهنک خوړلې
ته به راځي ، ته مې په خوب ليدلې
د سخي جان سپينو کو ترو درته لويه سلامي نيولې
ترتا جاريزي خوايې ستا غوندي زلمې نيولې
او بنکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمي نيولې
کر کې خپلي يو د سختې مينې ډير تېري يو
يه ترالما سو خليد ونکيه او خپانده روده
په غورځنگو نو شه په تور کمر کې لاره باسه
زموږ د بخت پاچا راځه پنې دې مه وبا سه
ته به راځي ، ته مې په خوب ليدلې
پر سردي تاو د هراتي توره لونگي ، د کندهار رزميه !
په کې غونچه غونچه ټومبلي تورلشي اوزرين رنگې غنم
لشي لشي بانه دې نيغ ووشمله دارزليمه
ته به راځي ، ته مې په خوب ليدلې
ته به راځي ، ته مې په خوب ليدلې

۹۸/۱۰/۱۹ پيښور ناصر باغ نوې کمپ

ښاپېری، زما همزولي

ښاپېری، زما همزولي، او نغمې ترما مشرانې
 ښاپېری، ترگرانۍ تیره. خو نغمې راباندې گرانې
 ښاپېری، په خوب کې وینې، او ښاغلي نغمې راوړي
 ښاپېری، په وینه راشي، خوبولي نغمې راوړي
 ښاپېری، بده باده ده، وښکي وښکې له تاک واخلي
 زما په زړه کې وغزېږي، رانه واگې دواک واخلي
 چې منکر شمه له مینې، دانو ځان راته ښکلا کړي
 ماشومتوب ته مې را ستون کړي، افسانې راته ریښتیا کړي
 ښاپېری، د اختر شپه ده، زه د برکلي ماشوم یم
 مرگي خوراته نیولی، خو ژوندی ددې په نوم یم
 له بدرنگ جنگ نه مې ساتي، ښکلي غرونه رانه تاو کړي
 شین د شنو بنگرو له شرنګه، ساز د سولي او نیاو کړي
 خو چې وخت د ښکلي جنگ شي، شنه بنگري ایسته گوزار کړي
 د منصور سکنۍ خورشې، سپینې لیچې راته دار کړي
 زه یې توري د غزل کړم، د لونګو دایې راکړي
 خو چې وږی د مستۍ شم، د شنو بنگو دانې راکړي
 ماد ډول په غږ کې نغاړي، گڼګونو له مې یوسي
 د نغمو مسته خپه شي، غورځنګونو له مې یوسي
 ښاپېری له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
 په لجرومه کې یې کښلي، په ورینمو زما نوم دی
 په لمانځه چې ودریږم رکعتونه رانه هیر شي

ښاپېړۍ مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هير شي
 ښاپېړۍ د گلوونه د غوټۍ نظر به راكړي
 ښاپېړۍ سخي ملنگه، د خولگۍ نظر به راكړي
 ښاپېړۍ د شعر الهام شي، كله كله تری تم شي
 د زمري غونډې يې خاړم، ښاپېړۍ د هوسۍ رم شي
 ښاپېړۍ كلي ته راغله، ښاپېړۍ به غره ته بوخم
 ښاپېړۍ د مينې تنده، ښاپېړۍ به زړه ته بوخم
 د رحمت وړېځي راغلي، پر ځنگل به باران وشي
 ښاپېړۍ تر كوچو سپينه، تكه سپينه غوا به لوشي
 ښاپېړۍ بېگه ته راشه، اوس مې ښه كاروبار جوړ دی
 په زرگري شپې مې تاته، نن له ستورو نه هار جوړ دی
 ښاپېړۍ زما استاذه، پر غزلو يې لاس بردی
 رانښودلی يې په خوب كې، د سندرو پيغمبر دی
 ښاپېړۍ مې سپينه بازه، شين د زړه كوټرمې و خوري
 په پنځو كې مې ورتول كړي، په هنر هنرمې و خوري
 ښاپېړۍ په سفر ځممه، د خبرو خورۍ راكړه
 خاما خاكه شين طوطي شوم، د شكرو خورۍ راكړه
 ښاپېړۍ مراقبه شوه، ښاپېړۍ خبرې پريښوې
 مروړه رانه گرځي، ترې نه مات مې يو بنگرې دی
 ښاپېړۍ ته ملامت يم، ترې شكولۍ مې ځونډی دی
 كچ او كيچ يې وړم د ليچو، شنه بنگرې به ورته راوړم
 د لونگو دمريو، ډك ځونډي به ورته راوړم
 چې له ځان سره روان شم، ښاپېړۍ را سره مله شي
 د سترپا متاع مې لوت كړي، مهربانه غونډې غله شي
 كه نړۍ مې مخالفه، ښاپېړۍ مې په طرف ده

چې امامه د گلونو، او رڼو پرخود صفة ده
 د اخلاص خپيرې ورکړم، چې کوم ديو د وسواس راشي
 زه چې دومره رياضت کړم، بڼاپيرى به په لاس راشي
 بڼاپيرى رنگونه راکړه، سرو غاټولو رانه غوښتي
 گلابونو او نرگسو، آن چې ټولو رانه غوښتي
 بڼاپيرى په غنم لوکې، زمونږ برکي ته راشي
 د حجرود جوماتونو، د گودر کلي ته راشي
 ږلى بند له کلي تاو کړي، شين قرآن په غيږ کې واخلي
 زمونږ کلى به د امن، او ايمان په غيږ کې واخلي
 اوس به ول د څنوراکړي، لوکومه ملا ترمه
 يوگيډۍ قبوله شوې، په آمين دعا ترمه
 نور قلم به مې سورگل شي، په خوږ لاس کې مې کرلى
 بڼاپيرى په شين دسمال دې، غوڅ ورغوى را ترلى
 که له تندي مرمه مرمه، که ژوندون سراب سراب شي
 مرغلره خوله به راکړي، بڼاپيرى به شين درياب شي

۱۹۹۸/۱۲/۱۲ پيښور

شین همخولی ((د ځنگل دلیک ځواب))

مینه مې ومنه په مینه مینه
ستا پر کرکڼه پر ممانه سلام
ستا دنښتر پر زلفو زلفو سلام
ستا د څیړې پر پانه پانه سلام
چې ستا پر سرده له کتاره وتې
پر هاغه سترې ناسته زانه سلام

* * *

لیک دې څه ډیره موده مخکې راغی
هی هی چې زه د ځواب تاب نه لرم
د خیال نیلې مې گوډ په نیمه لار کې
ملونی یې پری پښه په رکاب نه لرم
د شعر پادشاه ته یې شاگرد دی یمه
بې له تاشین د شعر کتاب نه لرم

* * *

داسې خومه وایه چې هیر دې ډیر دي

گراڻه پادشاه مې ته يې پير مې ته يې
په وينه هم زما په سترگو کي يې
د سهار خوب مې يې تعبير مې ته يې
د زړه هنداره درپسې گرځوم
دهغه ستر نقاش تصوير مې ته يې

* * *

گراڻه زه ډير د مينې وږي يم
لکه یتیم مې پر سر لاس تیره
ما سره غرونه غرونه مينه کوه
زما پر زړه دهنر لاس تیره
په تور کمر کې هم چې بکلي گورم
پری بڼه روښان د جوهر لاس تیره

* * *

خالي لا سونه مې له ستورو ډک کړه
چې پری لمنه د سپوږمې ونيسم
ستا ونې دنگې دعا گانې زما
د بڼکلا عرش ته به ځولې ونيسم

دا گیدر خیال وختونه برند دي ولي؟

لنگه زمري به تر لکي ونيسم

* * *

ته دخداي شين باغي بښا ما رځونه يې

چې گني تا دلال ثنا ويلې

زرگونه کاله تا د حال په ژبه

دهغه ستر جمال ثنا ويلې

تا د بلال درنگ په توري توري

د پرښتو د خال ثنا ويلې

* * *

ما به سوما گني دخپلي غيږې

دهري شني ونې په سردي قسم

شراب شراب به زما شعر جوړوي

پر شرابونو د کوثردي قسم

له درده ډکه مي غزل توري لره

پر شهيد غاښ د پيغمبردي قسم

* * *

زه چي ماشوم وم افساني مې خوښي
چي ترابان به گل اندامه يو وړه
ماوي چي ته به وي قاصد جوړشوي
تابه خبره تر بهرامه يو وړه
په دريم گام کي به شول ښکيل ترابان
که دا ولجه به يې دوه گامه يو وړه

* * *

ته خو اوس هم له شنو خوبونو ډک يې
په خوب کي ډير زيږي گلان راليږه
د گلابونو په رنگونو کي رنگ
ها سور وزي بلبلان راليږه
يه د سندرو مرستندويه زما
د غزلونو غزالان راليږه

* * *

له مانه ښکليو تښتولي زړگي
خه چي راپاتې وه سندرو وخور
يو خه شين رنگ شوتاته ليک پري ليکم

خه هم داوښکو مرغلو وڅوړ
د سربښښه کې چې شو گل د فکر
وينو ته تېرو پټه ډبرو وڅوړ

* * *

يو څو خيالونه نوي لوزي لرم
ځان سو ځوم خو د غزل اور غواړم
منم هوسيو دې گيلې راوړي
دا گلالي قافيې پټه پور غواړم
د ژوند درياب لرم خه مړه خونه يم
د څپو ژبه وايم شور غواړم

* * *

ان ترسهاره دې غم وينس ساتي ما
شپه رونوم تاته شپيلۍ غوږوم
د ناصر باغ د شهيدانو تر څنگ
دهد يرې شاته شپيلۍ غوږوم
ستاد شهيد شپونکي ويره وایم
د "پسرلي ماته شپيلۍ" غوږوم*

* * *

ستا درنو چينو دتندې مينه
بس د "درويش" په ترانو ماتوم*
"پيکار" اشنا يې له سپين غره راوړي*
خمار د بنگ په پيمانو ماتوم
له ولولو ډکه هوسۍ تلو سه
د "غضنفر" په افسانو ماتوم*

* * *

ته واچې ستا د سيلۍ شغ په کې دی
د "کلیوال" مستې سندرې اورم*
د "شاسعود" په پادشهی کې گرځم*
نغمې د "مستې قلندرې" اورم*
چا زهر هم د خدا جام کې را کړل
له چا ترخې ترخې خبرې اورم

* * *

په وينه وينم لکه خوب بڼا پيری
پر مايې زيری د غزل کړی دی

دچا اواز لکه دشاتو خوږو
خدا یرو په ماخوږي څه چل کړی دی
وی: ته خبرې کوه چوپ یې ولې؟
کاروانه چیرې دې مزل کړی ده؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کې راځي*
سوریې کمیس وي دالوان اغوستی
شنه یې لستونې لکه ستا بنفشې
اوسپین پرتوگ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشین په تورو سترگو کې وې
موسکی نظریې وي ایمان اغوستی

* * *

کله چې وځاندي رښتیا وایمه
غوندې غوندې شي ارغوان گلونه
روښان تندي لري دلمرد ذاته
شنې رزغونې کاندې باران گلونه
شرنگ دپایزېب یې وي قدم په قدم

ورپيې وروستو وي روان گلونه

* * *

خوږه خوږه د خپو ژبه وايي
په غورځنگو لکه درياب روانه
لکه تپه په ساز کې تاوه راتاو
سره د ډول او درياب روانه
پر بډ رنگيو به يرغل راوړي
لکه د بڼکلي انقلاب روانه

* * *

رانه وي شمع لگيدلې پاتې
په شوممه دم کې شم له خوبه راويښ
د خوشحالي او بڼکې مې سترگو کې وي
په بڼکلي غم کې شم له خوبه راويښ
غزل غزل شمه نغمه نغمه شم
ويده قلم کې شم له خوبه راويښ

* * *

شمعې ته گوره خوپه سترگو کې مې

د تللي خوب یو سترې سیوری ناست وي
شمع قلم شي او خبرې کوی
پرسرې شین د غزل توری ناست وي
شمع نبت تر شي ، شمع و غځېږي
پرې سور وزری غوندې ستوری ناست وي

* * *

رانژدی زړه ته تر لیلانه ډیرې
دالری نه ده چې مجنون دی نه شم
خدا ی مې دې گل ستا د لمنې لري
د چا په سترگو کې زرغون دې نه شم
چې مې له خانګې زر شهبازه جوړ شي
شم دې ادا نه چې ستا زیتون دې نه شم

* * *

زه به په کلي کې کوکنار وکرم
چې ستامچۍ راشي گلونه یوسي
او که پر کلي ډلۍ ووریډه
نوهسې نه چې تش خانګونه یوسي

خدای مهربان دیگوندې شات شي آشنا
زماله غزل نه دې لفظونه یوسي

* * *

چې ستاله غیږې یې گلونه راوړل
مینه دهغې خانگې اوروه کنه؟
هسې په خپلوکې خبره کوو
سپینه خولگۍ مې باندې پوره کنه؟
ته په ایمان، د شپونکې ورور شپیلۍ یې
دا سرافیل د شپیلۍ خوره کنه؟

* * *

رانه خبره اخوادې خواشي لږ
گرانه چې تیږې خاطرې دې گورم
زه چې مرغان اورم چې ونې وینم
ترپانه ویرې خاطرې دې گورم
هیربه مې ډیروي دومره ډیرهم نه دي
رایادې، هیرې خاطرې دې گورم

* * *

د پيښور گرمې به سوي ومه
خو ترنم دې د باران را په ياد
دومره بڼا غلې دييلتون هم نه وم
تا کړې په سترگو کې ياران را په ياد
دوب لا په وچو کتابو کې نه يم
اوبښکې لا پيژنم گريوان را په ياد

* * *

بيا پسرلي درغځوي لاسونه
بيا د پښو بيلو بنفشو موسم دی
ډک د شبنم کنډول پرسر د غاټول
توره بلبله دنشو موسم دی
برگې رمې کوي تکميل د ښکلا
وچې شپيلۍ دشنو ورشو موسم دې

* * *

غواړمه دوي لسيزې شاته لاړ شم
ستا د زلمي غرخه کيسه راواخلم
پری کړوندي د زړونو وکرمه

په لپو لپو تلوسه راواخلم
داغ د بارو تو شته د ذوق پر لمن
اوس به د منځکو گلکاسه راواخلم

* * *

ها تور کمر پر سريې سپينه سپوږمۍ
لکه ډولۍ چې پر تور اس تيروي
دي په رڼگ رڼگ کې يې سپين توري راشنه
هره شپه کومې ته الماس تيروي
ته وا چې سريې پر اسمان لگيږي
د سحر لمريې پر سر لاس تيروي

* * *

هماغه دی ! هغه غرخه اوس هم وينم
دهاغه تور کمر پر سر ولاړ دی
بنکر د الماسو يې سپوږمۍ ته رسي
سترگو کې ستوري لکه لمر ولاړ دی
د يوه پردي يرغل خړپۍ يې واوريږي
څک څک ، غوږ غوږ ، خنجر خنجر ولاړ دی

* * *

غرخه نشه ، غرخه دميو ډکې
خو تنکې څانگې د سوما خوړلې
غرخه دشنه ځنگله مجنون وگنې
غرخه دی « څنې د ليلې » خوړلې *
څنگه غلام شي په گل څانگو کې يې
قلمي گوتې د بادشا خوړلې

* * *

غرخه پريږده په جنوبي ځنګل کې
د شمال خواته د شمال سره ځم
د برگ وزرو الوتکو پرسر
له يوه زرین مارغه د خيال سره ځم
دلمر په رنگ ، رنگ سره دانه د باران
خورم په تالی کې زرغون تال سره ځم

* * *

له سپين سالنګ نه يې لمر ټول ونيو
له روس نه دومره الوتکې راغلې

کوچ پکی نشسته خوله اور نه ډکې
گورئ د اوسپنې غر کې راغلي
دمه يې وکړه د باگرام پر ډگر
داپه لټون د کومې ورکې راغله ؟ !

* * *

يو خوشين سترگو نا اشنا وگړو
په برگ وزرو کې بنزين واچول
پر خای د زړونو يې په لاس د شيطان
سينو کې تور کاني د کين واچول
داور بمونه يې دلپو لاسو
پر دعاگانو پرامين واچول

* * *

دا برگ وزرې په دوره راوتې
زموږ د کلي پر سر اور تويوي
دا ظالمان پر ځيکرو لي زلميان
له خوان زړونو نه يې زور تويوي
پر سپينو ليچو يې سرپه ونه کړه

ترینه دشنو بنگریو شور تویوی

* * *

راغلی دوربو شاهینانو په شان
سپینو کوترو نه یې بام اخستی
په مازدیگر کې یې چرې دي ښخې
زموږ له کلي یې ماښام اخستی
بس په زخمونو یې نما نځلي یو مونږ
رانه یې گورد سره آرام اخیستی

* * *

هغه ده درومي د ځنګل پر لور
چې ځوان غرخه رانه عدم ته یو سي
کباب یې وځوري له شرابو سره
ښکړدالما سویې موزیم ته یوسي
له مستو سترگو نه یې رنگ د غورځنګ
د مرګ د توري شپې تورتم ته یوسي

* * *

غرخه سړی سترګې پاریدلی ولاړ

تر پښو زنجير د «ليلا خنې» را تاو*
هلته ملا ماتې سوما هم وينمه
تر ملايې سرې دورينم كنهې را تاو
د ماتې خانگې لاس يې غاړه كې پروت
ترې سور خنډې سپينې مشكونې را تاو

* * *

د بـرگ وزرو الوتكو وزر
د شنو نښترو پرسـرونو لگي
يو سيل د سرې اوسپنې غشي راځي
د تور كمر په ټـهـرونو لگي
آه د غرڅه د پښتې خړپ مې واوريـد
بلې لمبې يې په ښـكـرونو لگي

* * *

غرڅه له ډيره درده كړيكه وكړه
درزونـه وكـړل د كمر ډـبرو
د ځوان غرڅه كړيكو ته ټينگې نه شوې
منډه اخيستي ده لـښـكـر ډـبرو

ژورگړنگ له ازانگونه ډک دی
راپنځولی دی محشر ډبرو

* * *

غرڅه دمستي ځوانۍ درد اخيستی
کله په پښو کله په سرگډيږي
په گډيدونکي نظر هرڅه گوري
ونې گډيږي او کمر گډيږي
پر سريې بيا د بلا سيوری راغی
چپې يې داوسپنې وزر گډيږي

* * *

شونابره برگ وزر و ته ځير
داله آسمان څنگه پرانگان وريږي؟ !
پری زنځيرونه راشيوه شين سترگي
ته واکړې کړې ماران وريږي
خدایه ! وروليږه له غيبه درمان
جهان دردونه يې پر ځان وريږي

* * *

دشنه ځنگله په هغه لری خو کي
ماته دبر کلي شپونکي بنکاري
توپک په نښه او دپرانگ په خو کي
داسی په بریدلکه زمري بنکاري
گوره شين سترگونه به بنکار خطا کړي
زړه دتور سترگي کي غورځي بنکاري

* * *

هه هه غورځي له ډیره درده کوي
له ملخي توپک يې اور وريږي
ها سپين زنځير په سرو گوليو ولي
پر هغو شنو سترگو هم تور وريږي
په ترپ داوسپني پرانگان تښتي
او پر زخمي غرڅه ټکور وريږي

* * *

غرڅه پرکانو باندې خوله ښخه کړه
په مو ملایي پسي کمر څيروي
غرڅه د ځوان ولي اروا وبولئ

په بنکړد تور کمر ته څيروي
ته وا ، علي په خليد ونکې توره
ديوه تور کافر ځيگر ځيروي

* * *

له تور کمر نه شنه لښتي روان شول
درومي دکلي ترگو دره رسي
په دی اوبو کې مملايي ده گډه
دژوبلو ژنوتو تر پرهره رسي
ټکور ټکور ژني پيا توري په لاس
ځي دجنگونو تر ډگره رسي

* * *

دشعر بادشاه ستا حماسي افسانې
تر حقيقت نه هم ځلانده وينم
تر شعر نه شنې ونې دې بوري مه شه
دزړه دعا په وينو تانده وينم
تل دې سپوږمۍ ستا دنښترو پرسر
دنور په تار کې اويزانده وينم

* * *

د تورو لرو په خلوت کې غلی
په شنه چمن کې لکه پیر ناست یې
یار! د سهار د خوب کاروان یې زما
دیوه رنګین غوندې تعبیر ناست یې
زر بڼا پیری مې د زړه تخت ګرځوي
پکې بادشاه پکې وزیر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین همځولی زما
د سور وزرو بلبلانو کتاب
ستاله ګلونو نه مې رنګ راوړی
وړمې تری خيږي ستا د لیک د ځواب
لادې بل باب ته رسیدلې نه دی
کاروان طالب طالب د مینې د باب

په نښه شوي:

د ښایسته غزل بون محد صدیق پسرلی د غزلونه مجموعه ماته شپیلې. پیاوړی شاعر درویش دراني، زلمې نازک خیال شار عبدالله پیکار، پیاوړی کیسه لیکونکې اسدالله غضنفر، دمستو شعرونو شاعر کلیوال خټک، د درې ګوتیزې دایرې شاعر شاه سعود، یوه افغانه سندر ماره چې خوراوازی یې افغانستان رایادوي، زما ایډیال شاعره چې په انساني څیرو کې مې نه ده لیدلې، چې د بوی ښکلې اروا یې زما د تصویر په ورکه جزیره کې اوسیدې چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احساسوم د لیلې څنې زمونږ په غرونو او ځنگلونو کې یو ډول ځنځیري واښه دي چې اوږدل شوو کوڅو ته ورته دي.

ليونيه سندر ماره

که دگلو خانگه خانگه ، پانه پانه

په روپې روپې خرڅېږي

چې روپې درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې؟؟

که بازار کې د مرغیو پي خرڅېږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

د سهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره در ننوتې

د ځنگله توره بلبله

په مېنو که کې سندر

په وزرو کې يې ستوري

او په ستورو کې يې پټه

له سپوږمۍ درته رڼا وي

په منگول کې يې راوړی

يو تنکي گل دسوما وي
او دغرونو پر سرونو
زيری لمروي خرک وهلی
که له گل نه ، له غوتې نه ، له گل پانیو
لپه نه شي ډکولې
چې يې وشيندي دبنکلیو پر سرونو
دبناغلیو پر سرونو
او ددنگ دنگو خلیو پر سرونو
داسې وکړه چې داغورډې را نژدې کړه
لیونی یمه له راز دې خبرومه
دبناغلیو له انداز دې خبرومه
یوه بنکار ته لکه باز دې خبرومه
که گلان غواړې دغرونو او دگټو پرسرونو
خپلې وباسه په بیلو پنبو روان شه
داغزیو ، دسکروټو پر سونو
دُعا تویه کړه له لپې
لپه ډکه وړه له ناره

وهه لاره ، وهه لاره
خو د ميني تر تم خايه ورسيري
د بنکلا تر لويه خدايه ورسيري
هاغه پوري خلک وپيژنه دوی دي
چې مې سترگو کې ديار کړي گلونه
اوبه خورته يې له مونږ نه اوبنکې غواړي
د سرو وينو د پرهار کړي گلونه
ورته گوره داغزو په خير ولاړ دي
دوه درې نه دي تر زرگونو ډير ولاړ دي
ډکه لپه د سکروټو
کړه په پنبو کې ورگوزاره
له نرگسه تر گلابه
د بلبلو تر چغاره
يوه شنه لاره پيدا کړه
ليونيه سندرماره

1999 / 10/12 پيښور

ژوند

دنگیدلې یوه تیرې ده له پانه
ده خرگنده گرندی لکه بیانه *
یوه غشي په کمان کې ځان رابنکلي
په هوا کې په مستې ځي یوه زانه
د سپوږمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې یې تکه سره گلپانه
کومې نجلې په کې تال دی اچولی
پر بیالي باندې ولاړه ده بیکپانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصویره
یوه تابلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځور گردې انځورونه پنځولي
پرڅه پرڅه دژوندون پر هره پانه

* دبیانې اوروانې تیرې تشبیه د یوه عربي شعر تر اغېز لاندې

شغ

شغ شور اغلي شغ شولاڤي
پولادي برگي کوتري
نه يي زده غومبرد مينې
نه يي رپ وهسي وزري

پري اوبنانو مهارونه
ترها پوري رغزي تللي
داونبه په پنبو کي بيادي
دگورگرو اغزي تللي

بيا برگي په هوا گرځي
تو غندي ولي راولي
داچي پاس پکي سپاره دي
تر شيطان دي هم ناولي

سورکي اوښ وهي ترپکې
په لمبويي پټه وري دی
يو خوگزه ترې نه اخوا
غورځيدلی کپری دی

بدرگه

ته دستورو شاته پته
له سپوږمۍ نه ډیره لرې
د سحر تورو بلبلو
به راوړې درنه سندرې

لکه لمړۍ غره وي
مازديگر کې مې موندلې
هلاکي اوږې په غاړه
په اختر کې مې موندلې

له غره کلي ته راغلي
په گودر کې په خندا شوې
پرک دنیا دې کره روښانه
لکه سره سپینه رڼا شوې

کري دنيا راسره رخه
چي ته ماته وي راغلي
چاته مه وايه حالونه
چوپ چوپ غلي غلي غلي

تاچي مالره راوپي
خوندهوره آئينه وه
ستاپه مخ راته هر کانه
اوډبره آئينه وه

تايي کري بدرگه ده
چي مي اوښکي دگريوان دي
تاله ماسره ژړلي
ټول دکلي شهيدان دي بدرگه

دگل په سپارو کې

سپارو کې دگل ، بلبلان بلبلان
وايي وي دې ودان ، داوطن دافغان
چاته ټيټ مه شه ټيټ ، ددې غرونو غرور
دگلو نو غونډۍ ، سکه خویندې دطور
خدايه ته يې شه مل ، په پاک روی دحضور
ډير بناغلي لرو ، مريدان دمنصور
داسر تيږي دعشق ، پتنگان دایمان
دارته ځي په زارزار ، يا قربان يا قربان
شپې شوې ډيرې اوږدې ، ورک سبا راولی
باردنور قافلې ، درنه راولی
دیتیم پر خولگی ، بیا موسکا راولی
مهاجرې مرغۍ ، بیرته بیا راولی

شين بهڪي طو طيان، سپين وزري مارغان
تور لوگي چي دجنگ، ڪري جارو په يو آن
خدای به بيا ڪري راشنه، تورو شپو ڪي سپوڙمي
په گدا به راڻي، په خپو ڪي سپوڙمي
لپي لپي به خڪو، په اوبو ڪي سپوڙمي
زرغونه به موشي، په رگو ڪي سپوڙمي
دوطن مور مو وري، پاس په سر شين قرآن
مخ په لمريو روان، موڙ دستور و ڪاروان

□ / ۹ / ۱۹۹۹ پيڻور

امیل

گل و رانه گل و، خو دا گل کله دباغ و
پر مخې مې واړوه دتیلو ډک خراغ و
ډیره غریبي وه زما زړه پسې داغ داغ و
شپې دغم اغوستی هغه تور لباس دزاغ و
شین شال دې پرسرو آسماني رنځ دې راوړه
سرې جامې په غاړه الواني رنځ دې راوړه
نیمه شپه را پاخیدم عجبته ننداره وه
لوڅه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را ښکاره وه
لاړمه ځنګل ته دبلبل سوي ناره وه
نوي يې راخستې دسندرو سپاره وه

سردې نه شو ډک مې ځنگانه ته وو دروړې
مات لاس د ژوندون مې گريوانه ته وو دروړې
ماته و په غيږ کې عجب جهان راغلی
کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلی
«تا» يې وکړه زړه ته و ماشوم ايمان راغلی
ژبه مې خوږه وه پرې شیرين بين راغلی
ته په خپور راغلی په سندرو کې دې ډوب کړم
سرو سپينو مهينو مرغلرو کې دې ډوب کړم
پير مې يې پاچا مې يې لا سونه به دې ښکل کړم
گام په گام دسترگو برگ اسون به دې ښکل کړم
اونښکې به دې ښکل کړم ، اما سونه به دې ښکل کړم
راوړه د نرگسو گيلا سونه به دې ښکل کړم
داسې مې خمار کړه چې سرخیل شم دمستانو
پانې پانې گل شمه اميل شم دمستانو

سین ته دې گوزار کړم که ویالې ته دې گوزار کړم
گوره مې چې ځان څنگه له تېرې گل نه زار کړم
مینه مینه مینه یم د بنکلي یار دې یار کړم
تار دې په تسبو کې کړمه تار دې دستار کړم
کله الا هو وایمه کله زمزمې به
کله به تسبیې اړوم کله هم نغمې به

کاواکہ رنایي

گورہ! راروان دی راغی خُغلندہ مشال دی
ستوری، تہ واغشی سورپہ وینو دغزال دی
شپہ دہ نیمہ شپہ دہ، دبنامارپہ خولہ کپ لال دی
پرک وھی دیارپہ سینہ تَندہ شینکپ خال دی
شنپ لمبپ لہ جام خیرثی کاواکہ رنایي دہ
ریر دمہ لہ ډارہ خطرناکہ رنایي دہ
ستورو راپہ گوتہ کرپ مستورپ بلاگانپ
تورپ تورپ ونپ لکہ تورپ بلاگانپ
شاتہ یپ ولاړپ نورپ نورپ بلاگانپ
راغلی راپسپ ادکپ مورپ بلاگانپ
هاغه دہ سپورمپ رانہ پہ منډہ شوہ روانہ
سربہ بیار او باسی دوریخو لہ گریوانہ

تپ شي تپ شي ټکي ټکي پر خه پر گلپانو
کله کله سوي قلقله راشي د زانو
باد هم ياغي آس دی خړپ يې وايستو دکانو
کله په دره کې ششني وکاندي د بيانو
شغ شو ، شو پرک مي دېنو په خواکې تير شو
نوی مي نظر شو هغه زور نظر مي هير شو
خه گورم ، دگل پنبو ته پرته رامه نجلۍ وه
سپينه را پريوتي له شينکي بامه نجلۍ وه
دابي شرمه لو خه بڼه پوره خامه نجلۍ وه
خت خټ به خدا وه مسته بي جامه نجلۍ وه
ورغلم نجلۍ نا ، درنو او بو چينه وه
ومي خښله يخه لکه زرځله کينه وه
بره له اېشاره رارواني دي سندرې
بنکته په گډادي ورته لمنځي اونستري
وينې دي غوړ غوړ دي او غوړنه کوي ډبرې
جوړ غمي دپرخو دي د شپې تورې زرگرې
شپه گوره شاعره شهکاري کوي لگياده

نن خو دې ليدلې په رڼو سترگو رويا ده
لپې لپې وينې تويې ټکي ټکي پي دي
پرانگ ته گوره پښو لاندې يې سرې دگل غوټې دي
واوره په ځنگل کې د کبلو سوي سلگۍ دي
بنځ په هاغه پرېښه کې ښکرونه دهوسي دي
وگوره جلال ته د جمال په وينو پايي
دلته هر زوال بس د کمال په وينو پايي

۲۰۰۰ / ۷ / ۲ پېښور

د ارواښاد اسحاق تنگيال په ياد کې

غزل

يو شرنگ شو چې د شنو ما تو بنگريو سره ولاړ
يو ورور مې و مين شو ښاپيريو سره ولاړه
يو ځوان غم يې را پرېښود چې سپين ږيري به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د گډيو سره ولاړ
سهار زموږ بهير ته و راغلی يک تنها
ما ښام له ډېرو ډيوه گيو سره ولاړل
زير گل و د گلابو، په سره اور کې و راشين
باران ته تېرى تېرى وړليو سره ولاړ
زرين کبان يې ونيول د مينې په چنگک
ساقې شو د شرابو له کشتيو سره ولاړ
رباب و د چندنو مست په مستو تپو مست
شرنگا يې شوه راپاتې له ځوندو سره ولاړ
سوما زموږ د غره و خو ډېر ژر د ابدیت

له چټو چټو پېغلو جينکيو ســـره ولاړ
فقير و خو چې رام يې کړ سپين آس د بادشاهۍ
د شعر داو و خوښدو شهزاد گيو ســـره ولاړ
يو شين زرغون طوطي و خو حيران يـــمه په دې
په سېل کې د جنت له توتکيو ســـره ولاړ
مړه شوي گړنگونه يـــې ژوندي په ازانگو
شپونکي آشنا مې ورک شول شپېليو ســـره ولاړ
کاروان د سرو غاټولو يې وځان پسې راټول
ننگيال په بدرگه کې له غټيو ســـره ولاړ

۱۹۹۸/۵/۷ پېښور

دلته د ياقوتو چينه

دلته په دي خاورو کي دستور و ډک آسمان ويده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو ((امان)) ويده

مونږ د ب تصويره يو ، بي لمر د يو

دلته دهندارو غوندي ځلنده انسان ويده

مروله تندي مرو ، سترگي پر کوم ښکلي خوږي کاندو

دلته د ((ياقوتو چينه)) لال د بد خشان ويده

دلته دوطن د غرونو شين طوطي دمه کوي

دلته د چند نهونه دلته ارغوان ويده

اوښکي د ليلا يې د سندرو توري توري دي

دلته مينه مينه د مجنون څيري گريوان ويده

دلته به په زړه گوري دانوري سترگي کارنه کا

دلته درمزونو درازونو يو جهان ويده

ښکاري مروردی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د ((پسرلي)) ښکلي ارمان ويده

ډک زمونږ د زړونه دي تشیرې نه رودونه دي

دلته تپه تپه ده غزل ویده رمان ویده

پام کوه سلام کوه نیسمه چي گستاخ نه شي

دلته یو عیار ویده یو ځوان مرد میدان ویده

ده هم پنجه نر مه کره دوخت له بل مغل سره

دلته یو سرتیری سپا هی د خوشال خان ویده

ستري ستري راغي درحمان غیږ کي یې سر کینود

دلته د کندز د سرو غا ټول بیا بان ویده

اروانباد حاجي صيب دولت زي ته !

مضطرب يونن سکون له مونږ نه ورک دی
يو شیرين سپی پرون له مونږ نه ورک دی
چې پرې سترېو لارو يو به سر کيښود
د بهير هغه ځنگون له مونږ نه ورک دی
هر يو توری يې تراوښکون نه هم روڼ و
د خوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

ما بېگه ليدلې خوب و

ما بېگه ليدلې خوب و
چې شپه راشي او بېگه شي
بيلتون بريد راباندې وکړي
او له غيږ مې يار يوسي
مرغلرې تار په تار شي
له اميل نه مې تار يوسي

ما بېگه ليدلې خوب و
څوک له مانه قمار يوسي
غلچکې په منډه منډه

سور ځنډې له ستار يوسي

په ورغوي کې مې لال وي

رانه داهم بنا مار يوسي

ما بيگناه ليدلې خوب و

چې سيلاب راشي بنا يوسي

دگودر له جينکو نه

دمنگيو کتار يوسي

شين لوگې له کلي خيږي

اور په غيږ کې چنار يوسي

زه سهار له خوبه وينم يم

چې خوب راشي دلدار يوسي

د بهير له ځونې غيږې

يو سپين ږيري سردار يوسي

دي دژوند له مرغلرو

د مرگ پيغلي ته هار يوسي

لمدې سترگې زړه داغلي

نن سهار له خوبه وينيم

ته وا ، بڼه ږلي وهلي

لاله زار له خوبه وينيم

11 / 4 / 2000

غم

غم دي زما په اوښكو خكه وكره

پردي ايمان لرمه

نمك حرامه نه دى

كله يې هم چې لاس ورو رسيزي

ستا د خدا گلاب ته

له مايې نه دريغوي رابه يې وړي

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

د زړه تنده مې شي ماته

بې اختياره دوعا وګرم

کله ګل ته کله تاته.

خدای دې ډېر لري ګلونه

خدای دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

امتزازج

خه گلاب گلاب ملگري دې را کړي

زما زړه په گلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د گلابي نغمو را وړي

زه به ولې گيله من یم

که یو څوک دې هم را کړي

د ښمنان لکه اغزي دي

خه دنيا خونه وړانيزي

که همدا په گلابونو

کې نغښتې بلبلک دی

داغزو په لښته ووهي او شخ شي
سورپه وينو او از وکړي
ددردونو په وزرونو پرواز وکړي
پانې پانې گلابونه ترې خواره شي
او رنې رنې اوبه يې په سرو اخلي
ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتي
ما په وينو سرې نغمې له تانه غوښتي
تا هم راکړې زما ربه !
دگلاب او داغزي له امتزاجه
ددښمن او ددوستانو له مزاجه
ستا ددومره ستر احسان ډيره مننه

۲۱ / ۸ / ۲۰۰۰

گل او بنیاد م

د گل خوراک خاوري، ايرې اوسره

لږې رنې او ډيرې خړې اوبه

بيا هم سپيڅلې دى، بنایسته دى، له وږمو ډک دى

سترگې او زړونه پرې خواږه شي له رنگونو ډک دى

خو، بنياد م چې پريښتو ورته تندى ايښى دى

گل ته ورگوري او تراوښکونه رنې اوبه څښي

له تکو سرو منو نه خړپ وباسي

حيران په دې يم، دا بدرنگ ولې شي

۲۲ / ۸ / ۲۰۰۰ پېښور

غزل

پنڀي بيلي وهم منڊي پروت مي غاڙه کي پتڪي دي
خاروان مي ناري ناري ئي کاروان بي گرندي دي
منگول بي پر لمن کيردو جوڙه زه او جانان مي
تر منڇه مويو خداي دي دي خواهه يم اخوا دي دي
گلونو مي پر سترگو دير غل ترلي نيت دي
ما خيل دڙه په وينو لمبولى پسرلي دي
دپت ضمير په باغ کي مي ستا مخ ته مخامخ يم
چي ستا دمخ په مخ راته هنداره هرکودي
رباب بي کره مطربه چي په ترنگ بي ستوري گله شي
داڙوند مي دغمونو لمروهلې وچ لرگي دي

له زړه نه اوښکو ورشئ له ښکاري ښه خطا کړئ

لینده په لاس را کاږي دکبلي په خوله کې تی دی

چې هریو کلیوال یې پسې غشي دي راخيستي

شاعريې غرخنې دی که غزل یې غرخنې دی؟؟

بس ستا د ښکړو شرنګ با ندې کوي تول د سندرو

په خدا که به کاروان دې پوی په سړدی یا په لی دی

نریزې تنې داوم ژور د غره لوړه څوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

غزل

دشپې چو پتيا ديوالي گړۍ ټک ټک ماتوي
او که زرگر غمې د عمر په خټک ماتوي
ستا پر تنکيو پښو مين دى ته خبر هم نه يې
چې په تنها کولا سو کاني د سرک ماتوي
بنايي د بنکليو تور بانه دي له الماسو راشنه
سپينې هندارې چې د زړونو په سترگه ماتوي
داسې سيلۍ له ستوني ونيسئ چې گام وانخلي
خلور گلونه چې په هريوه خپک ماتوي
مسته غزاله د غزل ، د بيا بان کاروانه
کړه را پيدا چې د نقاد زمرې د شک ماتوي

غزل

له زړه نه راشي لکه سور دوينو خال څاڅي
له سوري لاس نه مې د سپينې سولې سوال څاڅي
خدايه دا بيا يې ده د کوم ستوري مری پرې کړې؟!
چې يو شفق وينې له توري د هلال څاڅي
ها غلته لري دننتر په تن کې غشی بنځ دی
ها غلته لري تودې وينې له غزال څاڅي
نن يې دي پاکې د نرگس ډکې يتيمې ليمې
شبنم داو بنکو له لستونې دشمال څاڅي
د خوږ اشنا او بنکې مې بکل کړې هک پک پاتې شومه
تروه سرکه څنگه دشاتوله ديوال څاڅي؟!
د نري تار په صراط وړمه گنه کارې نغمې
په هر قدم کې رانه سرتوئېرې تال څاڅي
خاورين جهان کې راته چارنگين بنکې طاووس؟
څوک مې په سترگو کې کاروانه زرغون تال څاڅي؟

۱۹۹۵/۱۱/۷ پيښور

غزل

نه رانه از خوشحاله نه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوڅ دبت وزردی
خوب مې تنبیدلې که په لاس درغی رایې وړه
ماته چا ویل چې پر خوبونو دې لاس بردی
خم چې له لفظو نو نه دشا تو مچۍ جوړې کړم
چا وې ژریدلې دلته گل دپیغمبردی
بس دزړه په مراندو خو ملا ماتي لغات و ترم
گرانه ! شاعري څه ده ؟ اسان غو ندې هنردی
لپه لاس مې ونیول ساقی کرم به ډیر کوی
تاته دې دعا شي خو همدا زما ساغردی
گوره چې کاروان دبلبلانو درته راولي
راغی له ځنگل نه ، دگلونو جادو گردی

۱۳ / ۶ / ۱۹۹۹ پېښور

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم يوه په جام وليکم؟
په دروازه چاته سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کړمه د غشي
به کوته ورو ته د بام وليکم مضمون د مينې

گلاب خو ستا د سترگو په خاطر زړه ماتوم د
نرگس ورته امام وليکم صف شي چې گلان دي

راکړی قلم ډاډ د غشي جوړېدلو دا چې
گل اندام وليکم په وينو به داستان د ديو د

ټک لکه لرم راکوي زړه ته څوک خوشته چې يو
ورو - ورو په آرام وليکم د زهرو ذکر به يې

" کاروانه " ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مـ صره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۳/۶/۱۹۹۹

غزل

ز مولي رانه د تاندو غزلونو کتابونه
بادونه بې سواده د گلونو کتابونه
سپوږمۍ زموږ د کلي درنو ستورو استاذه
اوبو غوندي روان وايي د غرونو کتابونه
ستا سترگې شاگردانې له تنبلو نه تنبلې
لوستۍ نه شي د سوو لوو زړونو کتابونه
چې ستا وروزو بڼو ته مخامخ شو ترینه هیر شول
په یاد یې وو د غشو کمانونو کتابونه
یو څوک لکه چینجې دربا بې خانگورگ رگ کي
یو څوک رانه سيزي د چنارونو کتابونه
یو څه الفبا خويي ظالمې زمزمه کړه
چې نغاري په موسکا کې درازونو کتابونه
غزلي د زلمو به څنگه وکړي غزونې؟!
کاروانه چې خپاره نه شي د نجونو کتابونه

۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹ پېښور

غزل

ستا دتورو سترگو خنگ ته را لويديلى
لپې لپې دلفظونو مې ترې ډكې
دشپيلى غږوگړنگ ته را لويديلى
دتندي خال مې په ژبه ترينه واخيست
بختور مې دزړه زنگ ته را لويديلى
سره لمبه. سپينې جامې مابه او كړي
لمر، دواورو ډك سالنگ ته را لويديلى
ما په خوب لیده چې پروت يې و په پښو كې
د پاچا سرو ملنگ ته را لويديلى
له كاروان غريب نه سړد غزل ورک دی
ستا دشنبو بنگړو يو شرنگ ته را لويديلى
غرني نظر مې جنگ ته را لويديلى

۲۸/۶/۱۹۹۹ پېښور

غزل

چې ترانو را پسې درستو اقتدا کړې ده
ماته دکلي دگودر جنو دعا کړې ده
خو د به لفظونو ته د سرو زرو اوبه ورکوم
ما پيروي ستا د لاسونو د کيميا کړې ده
زما په سر کې پيغلې گرځي دلرغوني زمان
دلته سپوږمۍ رڼا پر څانگو د سوما کړې ده
حق دی چې مونږ يې د زمريو پر خرمن وليکو
د پښتنو تپو سيالي دا وستا کړې ده
په دوو کې هک پک يم له کومې غاړې لاس را تاو لږم؟
دا قهقهه راته ساقي او که مينا کړې ده
د تار پري کړي کاغذ باد په شان چې هر چا ونيو
دهغه خپل شو ، خپل زړگي رانه هوا کړې ده
چې څوک يې نه مني هو بښيار به وي مستان خو نه دي
کنه کاروانه په غزل کې دې بلا کړې ده

٢٨/٦/١٩٩٩ تنې

غزل

ریاضت می لا هم هغسی روان دی
هغه بنکلی په خدای اوس هم راته گران دی
غم دې غل دی پسې غلی غلی راغلم
پروت په زړه کې می غمی ستا د پیزوان دی
ته راشنه شې په سره شال په شنه لباس کې
شین طاووس په سر کې ناست دارغوان دی
یوه شپه په بدرگه دستور وراشه
مادې نوم دورخې زر خله گردان دی
خلور قله می پر خای چُف دي راگوره
ختم کړی می په تا پسې قرآن دی
ستا کاروان دې خدای دگل غیږې ته یو سی
لکه پر خه له اغزونه اویزان دی

غزل

مونڊ دوه ديو ڪيدلو په تڪل ڪي سره ناست وو
باران را وريدلو په ځنگل ڪي سره ناست وو
دخدای له ترنم ځني مو غيږي ڊکولي
نغمي مونڊ ڪلولي په غزل ڪي سره ناست وو
له ڏيري خوشحالي مو شپه په اونڊو بدرکه ڪړه
بلا اور اور ڪي وو په ځل ځل ڪي سره ناست وو
موسکي موسکي تر سترگو پوري هم تللو راتللو
خواره د درزیدلو زړونو تل ڪي سره ناست وو
شکست وو او که سوبه زمونڊ دواړو په نصیب شوه
دميني دجنگ لوبه وه مورچل ڪي سره ناست وو
جرس نه و قمري ڊکو کوڳو نارې وهلې
کاروانه لاروي وو په منزل ڪي سره ناست وو

غزل

کلي ته به درشمه او پاس به غره ته وخیژو
خنګ تر خنګ به ګرځو لاس په لاس به غره ته وخیژو
شنې درې که ډیرې هم له سپینو او بوډکې دي
ځوبه پکې ځوبه په سره آس په غره ته وخیژو
دوه په دوه به ورک په تور ځنګل کې شو په سپینه ورځ
شپه شوه لکه ستوري د الماس به غره ته وخیژو
ژوند دیوې ګرځندې او مستې میګدې نوم دی
څه سره له خم او له ګیلاس به غره ته وخیژو
څه چې ځو د مینې د ګلونو له کاروان سره
پاک له اندیښنو او له وسواس به غره ته وخیژو

د عاشورا ورځ پېښور ۱۳۷۸

غزل

بې سپوږمۍ يم د يوې تورې شپې په شان يم
ستا تر زلفو هم زر ځله پریشان يم
له باران او بڼکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ویشتلې هم دورانگو په کمان يم
سوروزری د زړگي بلبل مې ورک دی
لکه ږدن دانه دانه تیت و پاشان يم
مجال نشته چې زرینه هوسی راشي
دیوه وړان کمر د ډډې ارغوان يم
و دې کور ته د پاچا دراتگ وخت دی
او بڼکې او بڼکې له خپل زړه نه راروان يم
دا چې يم د شهادت په لمانځه پاي
لنډه دا چې لکه وړان افغانستان يم
ته واما نه یې وژلي سل او بڼان دي
د منزل د نیمې لارې لوت کاروان يم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

غزل

پاڅه له خوب نه خوب دې ډير شه دخبرو وخت دی
تاوان به وکړې گرانه گران تر مرغلرو وخت دی
دوی په چنډن کې دي خوړلي دمارانو زهر
دشین بڼکو شنو طوطیانو د شکرو وخت دی
دسهار لمانځه ته داډان پرځای په غاړو پاڅو
زمونږ په غرونو کې دزرکو د تنځرو وخت دی
گیدې دې ږدم داوښ په بار کې پسې پلي به ځو
بیا دبرو ځو دسرگړو دمزرو وخت دی
ځم جوړوم په کلیوال جانان توکری دنظر
دتورو سترگو په تور غر کې دگورگرو وخت دی
چې شومه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک
کاروان دې اوري کنه دایې دسندرو وخت دی

غزل

اوریدی می هر سهار تورې بلبلی
سترگې ستا په نغمو بار تورې بلبلی
خدايه ! ژوند می شین ځنگل د چور کونډي کړې
په کې گدې په چغار تورې بلبلی
اغزن وخت گل ته د غاړې غرونډی و
چغیدلې چې په دار تورې بلبلی
د نرگس د غم رانجه یې دي خوړلي
چې چوپ چوپ دي د چنار تورې بلبلی
رالیږلې ، چې کاروان غزل غزل کړي
د سندرو استکار تورې بلبلی

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نریزي کلي

غزل

کله لري ميکدي ته ، کله بري ميکدي ته
هغه رند يمه چي درومم ، هري هري ميکدي ته
هغه جام زما مراد دي ، چي جانان يي راپه ياد دي
د ثواب لپاره راغلم ، ستا کافري ميکدي ته
شپه شوه شنو لمبو اغوستي ، د شيشو نازک لباس دي
شيخه پام کوه رانه وړي ، بيا ډبري ميکدي ته
تير وتم ديار په سترگو ، کله باز کله شاهين شي
ماوي راغلي له جومات نه ، برگ وزري ميکدي ته
له باران دي غيږه ډکه ، ساقی راشه چي گل گل شي
دغو ټيو ډيري راغلي ، بيا لښکري ميکدي ته
د کاروان زړه دي مات مات کا ، چي مينا ته غمي جوړ شي
خامخا که چيرته راغلي ، خوک زرگري ميکدي ته

۱۹۹۹/۲/۱۹ پيښور

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
 شل پدل گرځو هیڅ ډول او سینگار نه کوو
 د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
 مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو
 د سرقاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
 ولو یې مخامخ له شانه پرې گوزار نه کوو
 په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
 خراغ کې تېل نه سیزو دا د تاوان کار نه کوو
 له پرانگ خرمنه اړو و چې لنګې غواوې داړي
 پر څانګې ناستې مرغۍ د کاني واره نه کوو
 بې خونده نه یو په خوږه په ترخه بڼه پوهیږو
 خورو یې پر هیز له خوږو شاتو د کوکنار نه کوو
 زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
 پر پراته پري هم گومان د ژوندي مار نه کوو
 په نیمه ورځ ترینه راگرځو نه چې ورک شو پکې
 پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په بڼار نه کوو
 د نګې بڼکلا سره دمینه مزي بیا غځوو
 گرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پېښور ۲۰۰۰

غزل

چې هر طرف ته ځم زما تگلوري ته يې ته يې
که شپې شوې هم په لويشته لويشته ستوري ته يې ته يې
قربان له گستاخي مې راته ډيريې بڼايسته کړې
زه نيغ په نيغ درگورمه کوزگورې ته يې ته يې
يو خاڅکې دشبنم يمه دلمر له ډاره غلې
ژوندي اوسې دسرو گلونو سيوري ته يې ته يې
دنجونو که درپام شو نو اميل ته به دې يوسي
ځلانده دکاروان دغزل توري ته يې ته يې

۲۰۰۰ پېښور

غزل

ستا وحشي بنڪلا به ٽول جنگي آسونه رام ڪري
سل زره لڻڪر به دڪفارو په سلام ڪري
تش منگي به ڊڪ شي درحمت له شرابونو
راغي ، باراني ساقبي به سرې منگولي جام ڪري
ستا عقا بي سترگي به يي گڏي په هوا ڪري
سل زره ڪوترې ڪه راغونڊي څوڪ پر بام ڪري
زراور اورڪي دهر غاٽول په تش ڪنڊول ڪي
ڪينوه جانانه چي ڏيوه ڏيوه ما بنام ڪري
بنڪليه چي پر سپينه ٽنڊه و غزوي ڪونڇي
شرنگ شي مريدان ڏي توري لري له نيام ڪري
زړه په صبرو ساته يو بنڪلي خوبه راشي
هسي نه چي غم يي ددنيا درنه تمام ڪري
مستي صوفيانه سندرې مه وايه «ڪاروانه»
گوره په اتني او په گڏا به خاص و عام ڪري
۱۵/۵/۲۰۰۰ دنريزي ڪلي

غزل

ستا خبرې لکه تاندي مرغلي
وايه ډيري مي درباندي مرغلي
دوطن د پيغلو غاړې دي بي هاره
تر بنو يې اويزاندي مرغلي
پر غوتي شونډو دي گل دخندا غواړم
دعا گاني مي ځلاندي مرغلي
لمبوزنه ترسرتير شه که يې غواړي
دخپو تر پښو دي لاندي مرغلي
څوک دلرمانو ساحل ته راوتلی
دريابونه خپ ځپاندي مرغلي
په غربت کې دي شاعره غنا نغښتي
ستا سندرې او ستا ساندي مرغلي
پر گودر د کيميا گروکاروان راغي
شنې ويالې به شي بهاندي مرغلي

خوست دنريزي کلي ۱۴ / ۵ / ۲۰۰۰

غزل

نیمه شپه ده وینس یم له یو چا سره غږیږم
بیا مې د سندرو له پاچا سره غږیږم
ناست یم په خلوت کې یو ملنگ د زمانې یم
غلی غلی غلی له غو غا سره غږیږم
نن مې درته ډیرې زارې وکړې خور انغلي
مه راخته ، سبا به زه له تا سره غږیږم
خدای چې راکړه برخه د بنار یاره مه کړه رخه
خوار غریب او نښه یم له ښکلا سره غږیږم
لاس مې په ځنځیر تړلي پښې په زولنو دي
ستا دشو بڼګریو له شرنگا سره غږیږم
لاړ شم درمندونه وي ځوانان وي اتڼونه
ډول سره غږیږم له سړنا سره غږیږم
کټ کټ له خدا نه درته شنه شمه کاروانه
جام یمه زه جام یمه مینا سره غږیږم

۲۰۰۰ / ۵ / ۲۳ پېښور

زمونږ د کلي غنم رنگ شهيد ته

غزل

وطن د اور په سيند کې لامبي زلمي جنگ خوړلي
د کابل جان د نجونو مړي هم نهنگ خوړلي
غچ د شهيدې ليلا واخله منجور مجنونه
د گور چينجو هم ترې خوندي خوندي لونگ خوړلي
زما ياران گورئ د گل روانې ونې ښکاري
چا پر تهر غشي تومبلي چا پر خنک خوړلي
نن خو د سپينو تورو خرپ ته په ميدان ولاړ وو
هغه پرون چې وو دشو بنگريو شرنگ خوړلي
تاندې نغمې د سريندې له وچ لرگي ورو
نتلي زړونه مو مطربه خدايو زنگ خوړلي
هغه لشي لشي بانه داشنا نشته نشته
د مرگي ژرندي و مړې ډير دې غمرنگ خوړلي
غزل يې وانه ورې چې عقل به دې وتمبوي
دې ليوني کاروان دی لپې لپې بنگ خوړلي

غزل

کله دا ، او کله دارا کوي يار
عجيبه خوف ورجا را کوي يار
که دلمر غوندي دغره شاته پت هم شي
پر سپوږمۍ واوړي رڼا کوي يار
چې دستور و په تسبو مې شپې رڼې کړې
سپينه خوله به خامخا را کوي يار
دخپې غوندي له غيږې نه مې تښتې
ددرياب غوندي غوغا را کوي يار
سلامت دې وي ساقې مې دى ورجا رشم
که به زهر که سومارا کوي يار
لپې لپې راته ژاړي چې مې وژني
مرغلرې خون بهارا کوي يار
دکاروان مسته غزله درورى شم
خه په مينه مينه تارا کوي يار

۱۹۹۹ / ۵ / ۵ پيښور

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاړي خبرنه يم؟
دوې راځي؟ که ما ور غواړي خبرنه يم؟
ورځې شپې دي برگې سترگې؟ که پرانگاني؟
راته موسکا؟ که مې داړي خبرنه يم؟
چې زما د زړه د جام شراب يې نوش دي
پنښمان دي؟ او که وياړي خبرنه يم؟
زما زړه ماتوي دوی به چيرته اوسي؟
دا غمونه کور ويجاړي خبرنه يم؟
دامهين غزل به څوک وايي کاروانه؟
بلبلان؟ که سندرغاړي خبرنه يم؟

شنبه ۱۹۹۹ / ۵ / ۵ پيښور

غزل

ولې راته وايې چې لږ وار كوه وار څه معنى ؟
كارد مينې كاردى له دې كار نه انكار څه معنى ؟
ليچې په لاس راكړه چې ولول څنې خورې وي پرې
شرنگ د بنگړو خوند كوي تش تارد ستار څه معنى ؟
ووايه د ژوند د فلسفې شاگړده ووايه
سر په اوږو څه معنى او سروې په دار څه معنى ؟
غاړه كې مې لاس يوسه چې حس لري او روح لري
مړې مړې مړ غلرې وړې پيلې په تار څه معنى ؟
خلك پكې خداى لتوي ته ماشوم خبر هم نا
پوى به شې او لوى به شې چې سترگې ديار څه معنى ؟
دا غريب سړى گورئ له غرونو پروڼ راغى ، نن
دومره جگ بر جونه د سندر و د بشار څه معنى ؟

بنایي چي له دې بناغلي لويه بنکلا ورکه ده
دومره دبنکلا په لټون سترگې په لارڅه معنی؟
لاس دبنکاري څه وایي؟ او زړه دغرڅې څه وایي
غواړمه یوه معنی لایه چي بنکار څه معنی؟
چوپ شمه که ووايم چي دنگه یاره تا بنسیم
خلک راته وایي چي «کاروانه» چنار څه معنی؟

غزل

پکي راتول مودي تنکي تنکي الماس درنا
مونڙه تل وڙي دي په دواړو سترگو پاس درنا
شپه څه بلا ده ، دوصال مخه نيولي نه شي
ستوري و ستوري ته ورو غځوي لاس درنا
دڅيږي خانگو کي به توري بلبلي اورو
په تورو غرونو کي به تل گرځو په آس درنا
دشپو په څو ، کي شپه پلوي شول يرغل ته تيار
سترگي ورو برينسوه واغونده لباس درنا
ستا دکاروان په مخ کي بيا دتیارو زور ولاړ دی
ساقی تر مورگو پوري ډک راوړه گيلاس درنا

۱۲/۷/۲۰۰۰ پيښور

غزل

کلی لرو غر لرو دستور و ډک اسمان لرو
شین دبو ډې ټال گوره نرې نرې باران لرو
بنکلیه لاس راواچوه تش لاسي یو بې برخې یو
روغ یو لیونی موکړه تنی لرو گریوان لرو
راشه او خولی د گلابونو پکې وشینده
مونږه هم خبرې درڼو اوبو په شان لرو
داسې نه ده هم چې گني وخت له ورکوو دیکه
زړونه لرو ، مینه کوو ، ښه بنکلی جانان لرو
رابه شي ، پاچا به شي زمونږ د ملنګۍ په زور
خدای لرو ، رسول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

غزل

نه دچا اتل يمه او نه دچا ايديال يمه
يو غريب شاعر يمه او يو غريب ليکوال يمه
وخت و، چې نږدې له تندې مړوې ما ډک جام درکړ
نه به يم ساقي خو دهماغه جام گلال يمه
سرې او ښکې د بوري هوسۍ شنو او بوکې گورمه
ناست يم تر چنار لاندې نه قطب نه ابدال يمه
زړه مې پاس د زانې پټه وزر پورې تړلې دی
پام کوه، د غشو واله! زه هم دچا خيال يمه
خدای که مهربان شي گوندي سره گلونه شنه کړمه
کبر نه مې وساتې دتورو خاورو سيال يمه
هو منم تش لاسي يم خو تا به ډک له گلو کړم
گله! ماتې خانگې پټه ما و تره رومال يمه
زه داوښکو خاڅکې، پر نيم ژواندو پانو پروت ښه يم
پښې دې پر تندي نه ږدمه، نه دزني خال يمه

تاريمه تش تاريم ، په بيلتون پسې راوتی يم
تاو به دی تر غاړې مرغلرې کړم وصال يم
ما د زړه خيرات کړی دی موسکه به راځي اخر
چاويل چې زه گنې د سپينې خولگۍ سوال يم
جاردې چې په سپين لاس دې په تورو کاهو وويشتم
شپه راغله ، بليز مه ، د سرو وينو مشال يم
صبر چې «کاروان» د بناپيرۍ ورغوی پرانيزي
کرنې کرنې پروت په کې دورکو نغو پال يم

۱۶ / ۷ / ۲۰۰۰

غزل

سپين دتورو ، ورور گنمه تور دسپينو ورور گنم
دواړه مې ددواړو سترگو سپين گنمه تور گنم
پام کوه ! دکفر په فتوى مې چې ونه مانځي
زه خو ميخانه خدايو سکه دجومات خور:نم
وايمه گلپانې دي له اور نه لپه ډکه کرم
داسې شيبې هم راشي چې سره گلونه اور گنم
څنې دې که شپې دي له سبا دې سپين لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ايله دشنبو بنگريو شور گنم
وايي راته دوه جمع دوه ووايه چې څو کيږي
يم شاعر سړى وايم گلونه يې څلور گنم
لمر چې زرین سپر شي اودوينو ورينگي وري
شنه زرغونه هم مينا توري غوندي منگور گنم
خرڅه يې بنکاري برگی څرمنه په بازار کې کره
څو دبرگي پرانگ اوس دزرينې هوسۍ کور گنم
نن مې په رنځور و سترگو غلي ور کتلي دي
اوس خو په کاروان دنرگسي غزلې پور گنم

۱۹۹۸ / ۳ / ۵ پېښور

غزل

جنگ به يې وژلې وي ، دسترگو جنگ به راوړي
گوري به جنگي آسان ، د سولې رنگ به راوړي
شنه به يې له نال ناله په شپه اور اورکې شي
تيږو ، نه به شرنګ خيژي او مست اهنګ به راوړي
اوبنکې دخوښۍ به ځي له سترگو خپ چاپاندې
غېږ کې هره اوبنکه د زړه گوټي زنگ به راوړي
سره سره ګلابونه به باروتو کې راشنه شي
گل به شي ، وږمې به شي ، نشې د بنگ به راوړي
زړه زما زيارت بويه دميني د ملنگ دی
بنکلي به رادرومي د بنکلا قلنگ به راوړي
سپين د بنا پيرۍ ورغوی پرانيزه کاروانه
شعر دې په خوشبو لمبوه تور لونګ به راوړي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰

غزل

پرور کو لارو گر ءومه خوری دنگمو
کاروان لرم تر تولو بنه ملگری دنگمو
آشنا په خروارو راوپه تارونه درباب
ورواچوه ، ورواچوه بخری دنگمو
خنجر دد بنمن مات شو د جنگي نیلي تر نال
په شنه سهار به چیغې کړي تنخری دنگمو
ترې ایستی له گوتمیو ډکو گوتو ده شرنګا
گودر کې لري بنه مات کودری دنگمو
په غیږ کې یې خایېږي نه گیدی، گیدی، غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لوگری دنگمو
بیګا څوک زمزمه په خوله پیلوځي وه په لاس
سهار پر خانګه ناست و سوروزری دنگمو
راپا خوه له خو ، نه د سندرو سمندر
کاروان په وچکالی کې تند غری دنگمو

۳۰ / ۷ / ۲۰۰۰ پېښور

غزل

دزاره چاودي ناتر سره ارمان رنگ لري ته
گومان حرام دی ، په ايمان د ايمان رنگ لري ته
باران باران نظر خو ځکه ورومه پرتا
زما د غرونو ، د درو ، د دامان رنگ لري ته
ملا لي سترگي دي د موسکو آيا تونو چيني
لکه بڼکه د طاووس د قرآن رنگ لري ته
لکه دي زيري زرغوني شوې رانيوای دي نه شم
خه شوخ دلمر ، مهين دنرم باران رنگ لري ته
زمونږ د صبر پر کشتيو دي غو غا راوسته
شين سمندريي آشنا خه د طوفان رنگ لري ته
په پښتو ژبه چې خوږې خوږې خبرې کوي
ته په تپه شي د غزل درومان رنگ لري ته
د شپې له ستورو يې درواخلي تر نرگسه رسې
داسې په پته په اوبو کې روان رنگ لري ته
د سهار خوب يې که دنيمې شپې غزل يې زما
زه ستا په رنگ رنگ يم کنه د کاروان رنگ لري ته؟

غزل

مړه شي مړه شي د تکرار له درده توري
نه مري نه مري د خمار له درده توري
د دوو سترگو د بيمار له درده توري
زاره چاود لکه انار له درده توري
دا حمد د شهيد غاښ له درده ډک دی
دا چې ډېر دي بې کرار له درده توري
قلقلې کوي د خيال په شنه آسمان کې
لکه زانې په کتار له درده توري
له سلگويي ډکوه چې سندريخ شي
تش خومه شه د خپل يار له درده توري
بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل
بيا به پرې کاندې مهار له درده توري
بس خودا چې د بلبل سکني ورونه
ستا کاروانه سندرمار له درده توري

غزل

يو گام کيردي بل گام واخلي روان په ترنم
او شپه د سپوږمۍ شپه ده ځي کاروان په ترنم
ودان په ترنم دې کړ خالق ه داجهان
چې کله يې وخت راشي کړه يې وران په ترنم
کو ترې خولې په خولې شه په غومبر او په گدا
په شغ دې ځي په غرونو کې بازان په ترنم
گلونه به د سوبې وړي په غاړو کې اميل
راځي به د جانان جنگي آسان په ترنم
بادونه دي چې څاڅکي سره ولي يو پر بل
را وړي دې را وړي دې باران په ترنم
غونډۍ په گلو پټې دي درې درې دی غر
گلپانې په پنځو کې وړي مرغان په ترنم
د مينې په لمانځه کې به جانان شي را حضور
د برکلي بلال کوي اذان په ترنم
را وړي به بڼا پيرۍ درته گلونه د الهام
بس بار به دې کاروانه وي او بڼان په ترنم

غزل

مه درومه يوازي پردي لاره غرخي بودی
ها غلته دلاري تر خنگ پرانگ نيولی خودی
دالشي لشي بانه دي بلي خواته يوسه
دلته په دي کلي کي دشنو غنمولودی
بريد کا پرتا، لاس کي دي موزک دکمپيوتردی
خگ غورونه گر خوه دبرگي پيشو ميو دی
دادژوندانه لوبه گهي اوکهي يي بايلي
گوره ليوني مين دنکليو پرپلودی
يوبه دي سم وايي به سپورمي اخيستي اوردی
شپه شوه سورکی آس مي ودرولي پر کندودی
گوپي اوشکري دي سندرو ته ورگهي
بنکاري چي کاروانه دهندو دوکان دي گرو دی

۳/۱/۲۰۰ پيښور

غزل

نه مې ساقي ليدلې نه مې ترينه جام اخيستی
ما خو دخپل صنم دسرو سترگو سلام اخيستی
خه ترابان بادونه بيا په بورې بو کې کې راغلل
بيده بهرامه بيا يې شال دگل مکې اخيستی
بې مينې وخت پر مينې داسې قدغن ولگاوه
مجنون سنگسار شي چې يې تش وي په خوله لام اخيستی
خدايه گردي کاني په لاس را پر تندي يې ولم
خوک مې سهار په ولحه وړي چامې ما بنام اخيستی
هسې نه ويې نيسي بنکار د بنامار پاتې نه شي
دزړه په خرڅ پسې مې چا دخنو دام اخيستی
خداي خودې نه کوي ، زما دشاعر زړه خوچوي
چې بغدادی کوټروي تور کارغه له بام اخيستی
جانان خبر دی دکابل ددر دله رنگه گلرنگ
خلک دې وايي چې غزل يې له باگرام اخستی
دا چې پرانزي نن دې خيال د بناپيريو تنی
کاروان د بنکلي او بن له او بنکونه الهام اخيستی

غزل

سهاره وينس یم بیده نه یم که رابولي مرغی-
هغه دخداي په غزل مستي سندر بولي مرغی-
کاشکي چي ستاسو په انگر کي يوه شنه ونه شم
لاندې ترې ټال وي ستا ، په سرکي يې را ټولي مرغی-
د زړه پر کښت باندې يرغل راوړي فطرت د نغمو
دايې فطرت دی چي غنم خوري او يا شولي مرغی-
په پنځرو کي چي نغمې د آزادۍ غږ وي
ستا دشاعر زړگي کاروانه دي همخولي مرغی-

غزل

شعر خيله مست او بن دی خپل خښتن ته نه دی رام
يوسمندر شور دی ذره نه لري ارام
ويښوله مستی نه کری شپه يې دي خوړلي
ده دخپل خښتن د خيال په خوري کې بادام
منډې وهی منډې د ښکلا په غرو رغوکې
کله ترې په لاره پريوځي د روند بارد پیغام
ماته يې نتي د غلامی پرې يې مهار دی
هيڅ د اوښبانه په خوښه نه اخلي يو گام
يو ځل که د خپلې خوښې اوښې باندې چوشو
خدا يرو په ډانگونو که ترې پاڅوئ بدن نام
ناز به باندې نه کوي خونياز ورسره بويه
شعر آغا باداری او شاعريې دی غلام
هيڅ يې پيدانه کړه دی دور کې مستی تېری
سترگې يې گډيري لکه ډک د میو جام
زر شعرونه شنه شي د شاعر له يوه زړه نه
زر کو ترې والوځوي يو شاهين له بام

غزل

گپلهی خنهی موډل او یا قربان ته واچوئ
ورینمینی لونگی گرد سره میدان ته واچوئ
ترخی خبرې پریردئ کړي خوږې خبرې خوند
شکر د شنو طوطیانو شکر دان ته واچوئ
که گل نشته، امیل نشته، لاسونه خو مو شته
په مینه کې یې غاړې د جانان ته واچوئ
بېر ا راته دعا شوه د یوه بڼکلي کلیوال
د بڼار بڼکلیو وې ډال د غره کاروان واچوئ

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې

له ماور کې ټولې لارې

دد نیا له سترگو پټه

یوه لاره ماته راکړه

چې درگ په شان درزیږي

چې د زړه تل ته کوزیږي

غزل

چې تير کړی دې پرون دلري واری
مستانه رادرومه نن دبيري واری
گورئ ټول به پښتانه ډول ته گډيري
مونږه تير په بدرگه ددري واری
په چغار کې بلبلې دردونه نغاړه
شنه طو طو! راغلي ستا شکري واری
خولگۍ راکړه مالونگ ژوولي دینه
ستا په خڼو کې زما دبيري واری
ما دخیال په قاف کې ډیرې شپې رنې کړې
پري واره به راځي دپري واری
خوړې رمې به دغزل دغزالانو
دښکلا دداسې وېي زمري واری
کاروان خه په شرنگیدلي قدم راغی
ښايي نن یې دغمو د وري واری

۲۳ / ۳ / ۲۰۰۰ پېښور

دعا

ډوډۍ دې مولا گرمه لره يخ گړي دې ډير شه
شو دې مستې تر شاتو پورې زير غوري دې ډير شه
دا جم گودر په بنكليو پاک لمنو پيغلو ډک شه
تورزن زلمي لښکر لښکر د بخت سړي دې ډير شه
اصيل اصيل آسونه دې گلې گلې روان شه
چې ستن ترې خطا کيږي نه ټوپک بورې ډير شه
غنم ، جوار ، اوربشې ، لونگۍ مهيني وريجي
باغونه ، ځنگلونه ، گلان سره زيرې دې ډير شه
نغري باندې دې باندې مه شه هيڅ د غم کټوه
چې خنډ شي مير خمن ته د منزل خوړي دې ډير شه
د چم يوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعا وکړه
پريمانې دې چمبې چمبې او شنه بنگړي دې ډير شه

۲۰ / ۱ / ۲۰۰۰ پېښور

غزل

هغه له شور نه ډکې گوتې نری نه شته نه شته
چمبې چمبې که شته دچم جینکۍ نه شته نه شته
شوې دبلبل دنغمو تاندې چینې وچې وچې
پرځې لمرونو دي خوړلي غوتۍ نه شته نه شته
دپرانگ پنجه راوینښوي، کبلي دژوند له خوبه
په تور ځنگل کې هم زرینه هوسی نه شته نه شته
له خیالي لاس نه مې د کب غوندې نغمه ښویېږي
شپې رڼوم خو دالهام ښاپیری نه شته نه شته
دزرګي ښه تور توپک ته په ورغوي کې وړم
خو بیا مې هم په برخه سپینه خولګۍ نه شته نه شته
دښو ستنې راوړه اوښکې زما ټک وهه پرې
ګریوان مې ګوره په کې نیمه تنۍ نه شته نه شته
شوبلو نیولی دکیږدو ځای په دښتو کې دی
تر شیرازی کوټرو سپینې کوچۍ نه شته نه شته
ستړی اوښبه یم خوب کې وینم دورینښمو کاروان
سرتنه سرګړي کړم سرویردی شړۍ نه شته نه شته

غزل

هغه افغان گل يې چې ګاچين به مسلمان کړې
هند به مسلمان کاندې او چين به مسلمان کړې
ستا خوږې خبرې کرامات لري شکرې
جار دېشمه بڼکلي نازنين به مسلمان کړي
تورې برگې سترگې دې دستور و ډکې شپې دي
نازدې که لږ وينې شي تور او سپين به مسلمان کړي
زرکې او کوتري خودهسې هم ملګرې
باز به دې غلام شي او شاهين به مسلمان شي
تور کمر د تور کفر به طور غونډې رڼاکړې
شنه لمبه شه وچ که وي راشين په مسلمان کړي
بڼه له درده وژاړه چې او بڼکې دې الماس شي
تاو تر سپينو غاړو لونګين به مسلمان کړې
ګورې به کاروان دمريدانو به دې مل شي
ډير له شعر منکر ، ملحد ، بې دين به مسلمان شي

۱۹۹۸ / ۱۲ / ۷ پيښور

غزل

وچکالي راغله او برنگه شته که نشته
مرو ، دژوند په شاني دنگه شته که نشته
چي يې لفظ و بادام زړی ، خندا نقل
هغه شوخه ، هغه شنگه شته که نه شته
باد شاهي دزړه مې بيا بي شهنشاه شوه
تاسې وگورئ ! ملنگه شته که نشته
پرتهر لاره د ماتو مردکیو
کومه لاره تر لونگه شته که نه شته
چي تر سولي سپينه خوله په خدا را کړي
په ژړا سترې له جنگه شته که نشته
چي کاروان يې د سندرو بڼا پيرۍ کړي
خوک تور سترگې غم رنگه شته که نه شته

۱۹۹۸ پيښور

غزل

بت جوړوم بت ماتوم ياره دا هنر لرم
زه د زړه په کور کې له خلیل سره آزر لرم
کله د چندن ونه شم کله هم بڼا مار شمه
شنه طوطيان که راشي بې شکر نه یم شکر لرم
دنگو دنگو خو کو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
گوبنۍ پاتې نه یمه د سرو گلو لښکر لرم
سین د مرو او بویم خو چې سپین مخونه مینځمه
شورشمه غوغا شم ډکې لپې د گوهر لرم
سپینه خولگۍ را سپینه کو تره سپینه سوله ده
شین د زړه شهباز په جنگ کې ژوبل او ژور لرم
سپین دستورو مېخ مېخ د شپې پر تا بوت بیا وهي
سپین کفن سهار لرم، زیرې شهید د لمر لرم

سوي پتنگان مې دلمبو دوږو، وږي دي
پوخ په هديرو کې مې دبلو شمعو کرلرم
فصل دنکريزو مې داوسپنې ږلې وهي
غوڅ دخپل ماشوم ارمان لاسونه په خنجر لرم
ما ورته کاروان داوښکو پرځې، پرځې، پرځې که
گل به شم جانان مې دگلونو پيغمبر لرم

غزل

منصور چي ڇٺي ڇٺو هي دستار و غور ڇوي
په يوه چيغه به سل زره كفار و غور ڇوي
سيلي دميني راغلي بر بو کي دميني هم
له شيخ نه به د خامو خبنتو بنار و غور ڇوي
غم مه کوه ژوندي په وي ټپي د ملالي
شنې ټکي که آسمان پريکه زار و غور ڇوي
دا ستر انځور گرو گورئ کاني کوي که نه ؟
په سرو ملالو سترگو کي خمار و غور ڇوي
درند تږي نظر پروا گو پام لره لږ دير
خولي د سپين ساقبي پر سره رخسار و غور ڇوي
« کاروانه » غزل بوله که دې توري شول تمام
له غاړو نه به نجوني درته هار و غور ڇوي

غزل

درې واړه پر ما گران دي اول يار زما د کلي
چـنار زما د کلي او کوکنار زما د کلي
پسري لري تُوري دهُما دوزر سيوري
تکري زما د کلي او دستار زما د کلي
حجرې موله جرگـو له مرکونه تشې مه شه
گودرته جونـې درومي په کتار زما د کلي
په ډول په گـا اگانو مرور ياران پخلا کړئ
رباب زما د کلي او ستار زما د کلي
ها پورې د غره سرته حنځير خپور گلونه خيژي
شايد چې په ولجه به شي بهار زما د کلي
شپونکي زما د کلي بويه کشر اسرافيل دى
دنیا ته به مـحشر ځي وار په وار زما د کلي
درياب کې د سندر و به خپې خپې شي
تپې تپې تپې په يکه زار زما د کلي
ترې ستورى په نيزه کې د غزل کار وانه راوړه
سپوږمى به خامخا درنبي لار زما کلي

غزل

خدای په کې بنکاري له هنداري جوړدي دالاسونه
له خپلو اوښکونه يې ډک دي ددعالاسونه
څه کشمالي شمال يې ستا د مستو څنوراور
نرگس له شرمه په اوبو کې وهي بيا لاسونه
ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بس ټول غوڅوي
که بيا چمبوته غځيدلي وو دچالاسونه
د اوبو تری نه يم بلې تندي واخيستمه
بنکاري اوبو کې سپينې توري د ليلا لاسونه
د نېتر څنو کې د شپې، زرینې ږمنځې وهي
سپوږمۍ په پوره واخلي له ستورو درنا لاسونه
تش لاس به ولې يم کاروان غزل په لاس کې لرم
ما هم د چاپه مخ کې بنکل دي دمولالاسونه

۱۹۹۸/۶/۱۷ د نثار صيب دمه ځاي

غزل

منم په هرڅه کې احتياط منمه
خويو په مينه کې افراط منمه
خم له مجنون سره مسلات کومه
نه د سقراط نه د بقراط منمه
تا سره هره جامه بڼه بنکاريزي
دا هنر کله د خياط منمه
کاروان که ومري سکې هم نه لري
خوږې سندرې يې په سقاط منمه

غزل

شيې چې زلفې نه شوې مخ د سپين سهار خطا کا
تور کفار خو لاره د مکې د بنار خطا کا
غشي په برم ورکړه چې بنکاري ته موسکه نه شي
تاودی له کوترې نه چې سرد مار خطا کا
شيخ که د رباب په شرننگ کې بنکلي آشنا وليد
ډيری به يې گوتې د تسبوله تار خطا که
خوب وينمه لمر پلې په شنو دروکې گرځي
لال د بدخشان به له خولې شين بڼا مار خطا کا
ستا د رنجو او بنکې يې لفظونه د غزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چغار خطا کا
لږمه شه تور سترگي دا د سپينو ورځو ستوري
ډېر شه ډېره مخي چې له شپونه وار خطا کا
راوله کاروان گلونه راوله سپرليه !
پريږده چې له مستو لارويو لار خطا کا

غزل

يو څو ښکلي رندان به ميځانې ته راولو
لښکر گلان به للمې زمانې ته راولو
ما زړه ستا د وعدو د لاسه شين راوړي دی
ستا سپينه خولگۍ به بهانې ته راولو
شپه راغله ځي وزرې د رڼا ورواغونډو
ډيوه به وزر سوي پروانې ته راولو
ياد يري مې نن بيا د نيزه بازو نجونو جنگ
د چا ملالې سترگې يارانې ته راولو
ديوان به راگوزار کړو د تخت له سلېمان
رښتيني ښاپېری به افسانې ته راولو
جنډې د سخي جان به مې جانان ورپوي
سرتېري ملنگان به نذرانې ته راولو
چې پرې کړي د مغلو د بتانو کپړۍ
پښتون د ارزوۍ به بتخانې ته راولو
د غرونو، د ځنگلونو دی گها ته شوی زړه
کاروان "به يوې مستې ترانې ته راولو"

غزل

د بدرنگۍ له سیند او باسو د سندرو بېړۍ
الله لاهو مه کړې د ښکلو مساپرو بېړۍ
د خو کیردو او یو خو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنځو، د نښترو بېړۍ
موږ ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له موږ نه درومي د نرگسو نیلوفرو بېړۍ
د آشنا سترگې شوې د تورو گربتانو ځالې
زموږ لېمې د سپینو او ښکو د کوټرو بېړۍ
موږ د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تېروو
له موږ نه وړې ده رڼا د ستمگرو بېړۍ
موږ ته زخمونه د ځیگر د سترگو او ښکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرودو د لاجورو بېړۍ
موږ د شهیدي خور ټکری کړ د جونگرې پرده
لوټمارو باردي د رخامو د مرمرو بېړۍ
په هر غزل کې یې رنگونه جادوگر جادوگر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوگرو بېړۍ

غزل

زمونږ د اوبښکو مرغلرې گوندې آب نه لري
د وخت خندا نه زده که سوال ته مو ځواب نه لري؟
پر ما ين ختلي دُرځو ورکه بسو گې وديږي
د آدم لاس پسه جنگ کې پزې تاب د رباب نه لري
اوس مونږ په زړونو کې سجدې کوو لمونځونه لري
جومات مو ويشتی الوتکو او محراب نه لري
د جنگ چينجو يې د سرتولي پانې وخورلې
په حافظه کې مو تاريخ د سولي باب نه لري
پر مونږ راوړي د پولادو او داور له اسمان
گنې شينکې آسمان دا وسپنې شهاب نه لري
چې دنظر پرسکو ووهې تاپې د موسکا
هی د دين پر با جهی شه هيڅ ضراب نه لري
د رستم زړه غواړي کاروانه شعرڅه ټوکې نه دي
پردې سرکشه رخس دې پام لره رکاب نه لري

۱۳۷۶ د لړم مياشت پيښور

غزل

و گوره اوښبه راوړی بارد گلابونو د ب
خوب وینم، بلبله وایې وارد گلابونو دی
غرونو ته سوما ختلي کلي ته نر گس روان
بس باچا گلاب دی او ټول ښار د گلابونو دی
تللی هغه وخت چې تار دیم یې و تر خانگو تاو
وایې له ژوندون سره اوس تار د گلابونو دی
راغله بلبله که پر هندارو یې وزر موبل
خان به په کې گوري پرې غبار د گلابونو دی
خواکې یې راشین شو تر کړۍ یې خانگې خانگې تاو
دار که خونړی و خونن یار د گلابونو دی
دواړه په لانه و و خو شاعری یې شو تر منځه برید
شپه د سپینو ستورو شود سهار د گلابونو دی
وگورئ کاروان ته له نغمو نه یې وږمې راغلي
داسې شاعر نه دي عطار د گلابونو دی

۱۵ / ۱۰ / ۲۰۰۰ پېښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library